

List z 15. augusta 2013

Duchovný Život

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Vo vernosti tradícii Spoločnosti ste mi prejavili láskavosť zaslaním prania k sviatku 15. augusta. Srdečne vám za to ďakujem. Bolo pre mňa radosťou čítať si vaše listy, a tak mať aspoň trochu účasť na živote vašich miestnych komún, na vašich radoostiach i ťažkostiach v službe chudobným. Niektoré situácie ma obzvlášť zaujali, ako napríklad stav nemocnice v Mozambiku, ktorú spravujú sestry «po záplavách», alebo nová komunita v Severnej Indii, pre ktorú je výchova a evanjelizácia mládeže prioritou z priorit, či situácia v Európe, kde sa istá komunita starých sestier angažuje duchovnou a materiálnou podporou v prospech jednej Africkej misie, a podobne aj jedna komunita v Latinskej Amerike vynakladá všetko úsilie na prijímanie ľudí z ulice a ... takto by som mohla pokračovať ďalej. Tiež som vám veľmi vďačná za modlitby na moje úmysly. Nech vám to Pán stonásobne odmení!

Dnes spolu s Cirkvou oslavujeme Pannu Máriu, ktorá bola s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy. Texty, ktoré nám liturgia ponúka, predstavujú Máriu ako najvýnimočnejšiu Ženu, ktorá je blízka Bohu i nám:

*„Veľmi vznešená je dcéra kráľovská vnútri, jej odevom sú zlaté tkanivá.
V pestrom rúchu ju vedú ku kráľovi.“¹*

*„Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom,
pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd.“²*

*„Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom spasiteľovi,
lebo zhlíadol na poníženosť svojej služobnice.“³*

Zamyslime sa nad významom tohto sviatku, aby sme si prehĺbili svoju mariánsku úctu a tak, ako nám to hovorí svätá Lujza, aby sme sa priblížili k Pánovi: *„Som tvoja, Presvätá Panna, aby som dokonalejšie patrila Bohu“⁴*. Svätá Lujza pri formovaní prvých sestier často poukazovala na príklad Panny Márie, na jej pokoru, čistú lásku k Bohu a na jej vernosť zverenému poslaniu priviesť na svet Slovo Života. Napísala: *„Máme... ju každý deň prosiť, aby nám pomohla slúžiť Bohu tak, ako sme sľúbili a plniť jeho svätú vôľu s takou podriadenosťou, s akou ju plnila ona“⁵*.

Počas mojich ciest sa učím novým spôsobom poznávať a milovať Panu Máriu. Nedávno som bola v Amazonke, kde sme sa zúčastnili na peknej slávnosti na počesť „Nossa Senhora de Nazaré“ (Panny Márie Nazaretskej). V Dominikánskej republike Karibskej provincie sme meditovali nad neobyčajne živou úctou k Panne Márii Altagrácie (Altagracia je miesto na východe krajiny). Zastavme sa dnes pri ďalších troch hodnostiach Panny Márie a kontemplujme ju:

Mária, Matka Života a Kráľovná nanebovzatá. Pripomína nám veľkosť našej ľudskej prirodzenosti. Keď slávime jej Nanebovzatie, prejavujeme tým vieru vo vzkriesenie tela a v život večný, uznávame dôstojnosť každej ľudskej bytosti a vzdávame vďaka Bohu za naše vykúpenie i za jeho nekonečné milosrdenstvo. Cirkev hlása, že naše

¹ Ž 45, 14-15.

² Zjv 12, 1.

³ Lk 1, 46-48.

⁴ Svätá Lujza, Zasvätenie Panne Márii, A. 4. Spisy, 693.

⁵ Svätá Lujza, Úcta k Panne Márii, M. 33. Spisy, 778.

telo bude Bohom pretvorené; telo, ktoré je niekedy degradované na úroveň tovaru alebo milované ako modla, telo často trpiace a niekedy aj týrané.

Na príhovor Panny Márie, Matky Života a Kráľovnej vzatej do neba, zverme Bohu ženy a deti, ktoré sú obeťami obchodovania, mladých ľudí závislých na falošných „rajoch“ na zemi a všetkých našich súčasníkov zatiahnutých do špirály násilia. Modlime sa tiež za zdravotný personál i za našich zákonodarcov, aby rešpektovali život od jeho počatia až po jeho koniec, a aby ochraňovali stabilitu rodiny. Prostredníctvom Panny Márie prosme Boha o milosť, aby sme boli vnímavé na znamenia života, dobroty, krásy a pravdy, ktoré Duch Svätý vzbudzuje vo svete.

Panna, ktorá verí, vzor pre našu vieru. Ona nás učí počúvať Božie Slovo a podľa neho aj konať. Slávením Nanebovzatia Panny Márie, vzdávame vďaky za tú, ktorá nás predišla a ktorá nám ukázala cestu viery. Od „*Marialis cultus*“ cez „*Redemptoris Mater*“ až po „*Porta fidei*“ a „*Lumen fidei*“, nám Pavol VI., Ján Pavol II., emeritný Svätý Otec Benedikt XVI. a pápež František, dávajú Máriu za príklad viery: „*Obráťme sa k Márii, k Matke Cirkvi a Matke našej viery a prosme ju: Ó, Matka, pomôž našej viere!*“⁶.

Na príhovor Márie, Panny, ktorá verí, model našej viery, zverme Pánovi pápeža Františka, všetkých, ktorí hľadajú Boha v čistote srdca, všetkých, ktorí na neho zabudli. Odovzdajme mu tiež strhujúce výzvy novej evanjelizácie. Skrze Pannu Máriu prosme Boha o milosť, aby naša viera viac žiarila cez našu vincentiskú službu lásky a cez náš komunitný život.

Mária, jediná Matka Spoločnosti. Svätý Vincent a svätá Lujza ju od počiatku považovali za patrónku a Panna Mária nám počas 380-ročnej existencie Spoločnosti prejavila svoju nežnú lásku a ochranu. V roku 1830 darovala svätej Kataríne medailu so slovami: „Milujem Spoločnosť“, pričom upozornila aj na úpadok horlivosti

⁶ Pápež František, *Lumen fidei*, č. 60.

v komunitách..., v roku 1840 zverila sestre Justíne Zelený škapuliar Nepoškvrneného srdca Márie. V roku 1846 sestra Apolónia dostala poslanie šíriť Červený škapuliar umučenia a Presvätých srdc Ježiša a Márie. Toto sú pravda mimoriadne zjavenia, no my sa denne utiekajme k Panne Márii a zostaňme verné duchu služobnice, ktorého je dokonalým vzorom.

Na príhovor Panny Márie, jedinej Matky Spoločnosti, zverme Bohu naše blížiacie sa domáce i provinciálne zhromaždenia, aby v nás všetkých roznieťili „nový misionársky elán“.

Prajem vám všetko najlepšie k sviatku Nanebovzatia Panny Márie! V tento deň predložíme Panne Márii celú Spoločnosť a osobitne naše sestry, ktoré slúžia v Egypte, Eritrey a v Sýrii ...

Ešte raz vám ďakujem za prania k sviatku i za vaše modlitby a uisťujem vás o svojej oddanej sesterskej láske.

Sestra Evelyne FRANC
dcéra kresťanskej lásky

P.S. Dovoľte mi, aby som v tomto liste uviedla ešte jednu informáciu:

V roku 2004 naša Spoločnosť utvorila v USA organizáciu „IPS“, na ktorú sa mnohé z vás obracajú o financovanie projektov integrálneho rozvoja pre našich chudobných bratov a sestry. Nedávno sa Spoločnosť rozhodla otvoriť ďalšiu právnu entitu s francúzskym právom - Fond dotácie Rozálie Rendu. Tento fond bude hľadať prostriedky na pomoc chudobným, ktorým slúžia dcéry kresťanskej lásky predovšetkým v oblasti výchovy, vzdelávania žien, v zdravotníctve a v pozdvihnutí života na dedinách. Pri financovaní vašich projektov bude spolupracovať s „IPS“. V záujme dobrej koordinácie však posielajte svoje projekty i naďalej priamo na „IPS“

Fond sme dali pod záštitu sestry Rozálie v snahe nasledovať ju v jej starostlivosti o chudobných, jej jednoduchosti a schopnosti získavať pomoc v ich prospech.

www.daughtersips.org a www.rosalierendu.fr

Prednáška duchovnej obnovy pre sestry služobnice
Materský dom, máj 2013

MIESTO PRI JEŽIŠOVÝCH NOHÁCH

«Viera: služba ducha, srdca a vôle»

«Viera je základom toho, v čo dúfame, dôkazom toho, čo nevidíme» (Hebr 11,1).

V tomto Roku viery by som chcel pritiahnúť vašu pozornosť na predmet našej viery. Majme na pamäti našu službu sestry služobnice «pri nohách» našich sestier, aby sme posilnili ich vieru a podporili jej rast. Zamerajme sa na jej osobný charakter.

«„Dvere viery“ (Sk 14,27), ktoré vedú do života spoločenstva s Bohom a umožňujú vstúpiť do jeho Cirkvi, sú pre nás stále otvorené. Ich prah je možné prekročiť, keď sa ohlasuje Božie slovo a srdce sa nechá formovať premieňajúcou milosťou. Prejsť týmito dverami značí vydať sa na cestu, ktorá trvá po celý život. Začína sa krstom (porov. Rim 6, 4), vďaka ktorému sme Boha nazývať Otcom, a končí prechodom cez smrť do večného života, ktorý je ovocím vzkriesenia Pána Ježiša...» (PF 1)

Prejsť dverami viery trvá celý život, od krstu až po smrť. Ako členov spoločností apoštolského života naša vinčenská charizma charakterizuje náš spôsob prežívania viery a zasväteného života. Žijeme v komunite viery a spoločne rastieme v tejto viery, keď o nej svedčíme našimi slovami, skutkami, cez život služby a vzájomnej opory.

Počas týchto posledných dvoch rokov si viac uvedomujem, akým privilegovaným svedkom je Peter pre pochopenie Ježišovej identity, v raste vo viere a ohlasovaní evanjelia. Spytoval som sa, či je to preto, že mal zaujať úlohu vedenia tak ako vy, sestry služobnice.

Ale prečo potom nie Pavol, ktorý bol viac mestský, multikultúrny a polyglotný? Možno preto, že Peter je viac postavený do situácie uvažovať o svojich predsudkoch, ktoré sa majú zmeniť. U Petra sa môžeme viac naučiť, pretože sa musí stať multikultúrnym, musí rozvinúť širšiu víziu postupne, ako sa prehľbuje vo svojej viere. V Skutkoch apoštolov opisuje svoje videnie v Joppe: videl zostupovať akési veľké prestieradlo naplnené všetkými nečistými zvieratami. Peter hneď neporozumel významu videnia, ale neskoršie spoznal, čo mu Boh povedal (Sk 10,28) a pochopil, že komunita veriacich kresťanov sa má rozšíriť do celého sveta. Peter nám chce teda pomôcť odhaliť niektoré dôležité lekcie viery.

KRÁTKE ÚVAHY O VIERE

Najskôr spresníme význam slova «viera» a slovesa «veriť». Keď hovoríme, že «veríme», to často znamená: «myslíme si». Ale predmet našej viery má byť definovaný dôkladnejšie. Keď hovorím, «verím», zavazujem to najhlbšie zo seba, omnoho viac ako poznatky, vedomosti alebo dôkazy, pretože to je najpravdivejšie vyjadrenie mňa samého a sveta, kde žijem a v ktorom žije Boh.

List Benedikta XVI. nás povzbudzuje, aby sme vyznávali svoju vieru. Myslíme si, že ju treba dať spoznať druhým – je to pravdivé a potrebné – ale predovšetkým a najdôležitejšie je ju vyznávať sebe samým. Ak sa považujem za veriaceho, musím vedieť povedať, čo sa tým mení v mojom živote. Potom budem pripravený odovzdávať svoju vieru druhým. Použijme niektoré biblické obrazy, ktoré nám pomôžu

uvažovať o našej viere.

Najjednoduchšie vyjadrenie našej viery je: «Verím v Boha». V tomto Roku viery je žiaduce prehĺbiť túto podstatnú vetu, základ všetkých ostatných tvrdení. Začíname s Bohom. V *Katechizme Katolíckej cirkvi* nachádzame toto začiatčné vyznanie:

«Naše vyznanie viery sa začína s Bohom, lebo "Boh je prvý a posledný" (Iz 44,6), je začiatok a koniec všetkého.» (CEC § 198)

Zdá sa to jasné. Niekedy sa ma veriaci pýtajú, či verím v anjelov alebo v peklo, alebo či verím, že v nebi budú aj psi. Moja odpoveď na tento typ otázok umožňuje niektorým zaradiť ma na tú či onú stranu teologickej škály: liberál alebo konzervatívny. Ale ja odmietam odpovedať na také otázky «áno» alebo «nie», čím sklamem mojich poslucháčov. Odpovedám, že verím vo všemohúceho Boha, ktorý je plný dobroty, preto verím, že Boh sa s nami spája a stará sa o nás – čo je úloha anjelov. Verím, že Boh je spravodlivý, čo hovorí niečo o zodpovednosti ľudí týkajúcej sa ich života. Napokon verím, že Boh chce, aby sme boli šťastní s ním navždy, čo znamená u každého človeka niečo iné a môže to eventuálne zahŕňať i psov. Teda, nejde mi o to, aby som «veril» na veci, ale verím v Boha a všetko ostatné potom nachádza svoje miesto.

Naša viera má mnoho stupňov. Matka Guillemin /gijmen/ dobre vysvetľovala, ako nás má viera osobne zaangažovať:

«Viera nie je len úkon rozumu, je to príľnutie srdca, prameň života. Presvedčivá a vrúcna viera oživuje všetky myšlienky nášho ducha, ale aj pomáha pri rozhodovaniach nášho srdca, určuje úkony našej vôle.» (Obežník z 1. januára 1968).

Duch, srdce a vôľa zohrávajú časť vo vyznávaní našej viery. Sväté písmo nám dáva podklad k našej úvahe.

1. VYZNANIE OSOBNEJ VIERY:

OTÁZKA NÁŠMU DUCHU: «A VY, ZA KOHO MA POKLADÁTE?»

Keď sa Ježiš pýta svojich učeníkov na jeho identitu, používa pri tom istý spôsob. Pozrime sa, ako zapája svojich učeníkov a ako i nás zapája do tohto dialógu:

«Keď sa raz osamote modlil a boli s ním učenici, opýtal sa ich: „Za koho ma pokladajú zástupy?“ Oni mu odpovedali: „Za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša a iní hovoria, že vstal z mŕtvych jeden z dávnych prorokov.“ „A vy ma za koho pokladáte?“, opýtal sa ich. Odpovedal Peter: „Za Božieho Mesiáša.“» (Lk 9,18-20).

Ako sa odvíjal dialóg? Ježiš sa najskôr pýtal učeníkov, čo hovoria iní o ňom. Chcel, aby učenici boli otvorení pre skúsenosť druhých a poučili sa od nich. Učenici mu opakujú, čo počuli: «Niektorí hovoria, že je Ján Krstiteľ, iní Eliáš a iní, že jeden z prorokov». Ježiš chce, aby učenici pospájali informácie, ale to nestačí. Nikdy nemôžeme skutočne veriť tak, že budeme stavať na myšlienke niekoho. Napokon Ježiš kladie najdôležitejšiu otázku. Zbytočne je skrývať sa za názory a myšlienky druhých, skôr či neskôr musí osoba prijať zodpovednosť za svoj vlastný život. «A vy, za koho ma pokladáte?» Ježiš chce vedieť, v koho uverili učenici a Peter je v tej istej rovine ako ostatní, ale hovorí: «*[Ty si Boží Mesiáš]*». Peter nemohol prehlásiť nič dôraznejšie, v tomto výraze vyjadril všetko, čo mohol povedať. Áno, Ježiš je Mesiáš, ale viac ako to. Petrova úprimná odpoveď ho privádza na cestu, ktorú pochopí v celej jej plnosti až po udalosti Zmŕtvychvstania.

Tento úryvok aj nás poučuje o tom, že máme počúvať a učiť sa od druhých. Čo nám hovorí Sväté písmo o Ježišovi? Čo nám hovorí o ňom katechizmus? A čo nám hovorí o Ježišovi Svätý Otec? Čo hovoria o ňom teológovia a duchovenstvo? Čo hovoria o ňom knihy a časopisy? Táto dynamika nie je menej dôležitá pre náš moderný svet ako bola v minulosti. Množstvo ľudí nás môže poučiť svojimi slovami a skutkami o tom, čo znamená byť veriacim. Hoci uprednostňujem

svojich obľúbených autorov, viem, že ani jeden nemá všetky odpovede. Niekedy sa mi stáva, že nesúhlasím s niektorými stanoviskami, ale všetci ma oslovujú a pozývajú k úvahe o tom, čo verím o Ježišovi, o Písme, Eucharistii a pozývajú ma, aby som tak rástol vo svojej viere.

Obežníky Matky Guillemin sú skutočný poklad. Je ľahké spoznať v nich jej vieru. Vie, komu uverila a hovorí to jasne a presvedčivo. Nekáže, ale hovorí jednoducho, čo je hlboko zakorenené v jej srdci a životnej skúsenosti. Ukazuje, v čo môže jedna „vincentínka“ veriť a žiť. V Roku viery vyhlásenom pápežom Pavlom VI. na rok 1967 M. Guillemin hlboko uvažovala o zmysle viery.

Existujú ďalšie zdroje viery. Niektorí spisovatelia sú skutočne veriaci schopní podeliť sa o svoju vieru. Všetci poznáme spolusestry, spolubratov alebo ďalších, ktorí sú pre nás vzorom vo viere. Priznávam, že Dorothy Day, jedna americká laička, ktorá hájila chudobných, je pre mňa vzorom vo viere. Jej život odhaľuje skutočné hľadanie a spoznávanie Boha v ťažkom živote. Aj Dietrich Bonhoeffer je mi príkladom.

Ale Ježiš po počúvaní o viere druhých nám kladie kľúčovú otázku tak, ako ju položil svojim učeníkom: «*A vy, za koho ma pokladáte? Kým som pre vás?...*» Viera iných nás má usmerňovať k hlbšiemu presvedčeniu: kým je pre mňa Ježiš. Odpoveďou je to, čo viem o ňom, ale ešte viac to, k čomu som dospel vo viere v neho. Osobne zakúsiť Ježiša v chudobných je podstatné, čítať Sväté písmo pod vedením Ducha Svätého je účinné, prijímať s úctou Kristovo Telo a mať vedomie, koho držím vo svojich rukách, má ma premieňať, modliť sa ruženec a meditatívne sa modliť krížovú cestu vedie k osobnej svätosti. Potrebujeme uvažovať nad tým, v čo veríme.

V Písme, **kníha Jób** prehlbuje otázku o povahe a podstate Boha a jeho konaní.

Kníha na začiatku opisuje Jóbove nešťastia, končí sa opisom

Jóbovho požehnania. Medzitým kniha predstavuje rozhovor o vlastnostiach Boha, ako je vo vzťahu s ľuďmi. Sú ľudia žijúci čnostne odmeňovaní vo svojom živote a tí, ktorí konajú zlo, sú trestaní? Debata v štyridsiatich kapitolách knihy sa točí okolo týchto otázok bez toho, aby na ne odpovedala. Riešenie otázky o Bohu, jeho добрote a dôvode jeho počínania v určitých okolnostiach presahuje ľudskú chápacosť. Veľkosť vesmíru nabáda k poznaniu veľkosti Boha a pozýva nás, aby sme mu dôverovali.

Boh sa pýta Jóba o zázrakoch vesmíru a odpovedá mu, že pred vznešenosťou Toho, ktorý stvoril všetko, môže stáť len v pokore. Uznáva, že všetko je pre človeka darom. Napokon vidíme, že pred Tým, ktorý dal zrod takej kráse a veľkosti, môžeme stáť len s úžasom a mlčky. Zaväzujeme sa k tomuto úkonu viery.

Prvé dcéry kresťanskej lásky slúžili chudobným telesne, ale mali poznať základy viery a naučiť ich poznávať aj chudobných.

«[Dcéry kresťanskej lásky] nezabudnú im [chorým] z času na čas povedať niekoľko vhodných slov, aby ich povzbudili k trpezlivosti alebo pripravili na generálnu spoveď, alebo k dobrej smrti alebo dobrému životu. Osobitne sa budú snažiť učiť ich veci potrebné ku spáse» (Všeobecné pravidlá, VII, 2, s. 43.)

Čo je dôležité pre dcéru kresťanskej lásky, je dôležité aj pre chudobných. Dnes musíme uznať podstatné pravdy viery a svedčiť o nich.

V tomto Roku viery je jedným z úsilí prehĺbenie našej viery: čítať alebo znovu si prečítať dokumenty Druhého vatikánskeho koncilu, spisy Zakladateľov, svedectvá veriacich... existuje toľko spôsobov ako živiť našu vieru, aby sme ju vyznávali. Zdieľať našu vieru je Boží dar, ktorý si ponúkame navzájom.

2. VYZNANIE OSOBNEJ VIERY:

OTÁZKA SRDCA: «MILUJEŠ MA?»

Po zmŕtvychvstaní Ježiš stretol Petra a jedol s ním na brehu jazera. Opýtal sa ho: «Miluješ ma...?» (Jn 21,15-19).

Ježiš kladie tú istú otázku trikrát a Peter zakaždým odpovedá: «Áno», ale (možno) zakaždým s hlbším pochopením, čo to znamená. Nestačí poznať pravdu o tom, kto je Pán, musíme ho tiež milovať. Len s týmto rozhodnutím v srdci je Peter pripravený počuť výzvu ísť slúžiť Božiemu ľudu a dať svoj život pri nasledovaní Ježiša až do konca. Čím viac rastie jeho láska k Pánovi, tým viac je jeho srdce schopné pojať všetkých jeho bratov a sestry.

Sme v tomto Roku viery pripravení počúvať Pána, ako sa nás trikrát pýta: «*Miluješ ma?*» Pri každej z týchto otázok a odpovedí sme pozvaní viac sa rozhodnúť pre Pána.

Svätý Vincent a svätá Lujza učili prvé dcéry kresťanskej lásky, že duch Spoločnosti spočíva v láske k Bohu, vo vzájomnej láske a v láske k blížnemu. Láska je podstatná v ich živote viery. Poznať Boha je dôležité, ale je treba milovať ho z celého srdca, z celej duše, z celej mysle a zo všetkých našich síl. Pečať dcér kresťanskej lásky hovorí o tejto pravde: «*Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda*». Žime naďalej túto vieru založenú na Kristovej láske.

V evanjeliu nám úryvok o Lazárovej smrti dáva možnosť uvažovať o tom, čo prináša viera v ťažkých chvíľach.

Brat Marty a Márie, Lazár, zomrel. Sú to Ježišovi priatelia. Mohli by sme si myslieť, že Ježiš rýchlo príde, aby bol s nimi počas Lazárovej nemoci, ale nie je tomu tak. Keď Ježiš prichádza, Marta reaguje spontánne:

«Marta povedala Ježišovi: „Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel. Ale aj teraz viem, že o čokoľvek poprosíš Boha, Boh ti to dá.“ Ježiš jej povedal: „Tvoj brat vstane z mŕtvych.“ Marta mu vpravda: „Viem, že vstane v posledný deň pri vzkriesení.“ Ježiš jej povedal: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky. Veríš tomu?“ Povedala mu: „Áno, Pane, ja som uverila, že ty si Mesiáš, Boží Syn, ktorý mal prísť na svet.“» (Jn 11,21-27)

Tento nádherný dialóg vyzdvihuje viery Marty, dobrej a vzdelanej Židovky. Keď jej Ježiš hovorí, že Lazár vstane z mŕtvych, odpovedá, že to vie: «Áno, v posledný deň pri vzkriesení», to je prvok židovskej viery. Ježiš tu povie slová, ktoré zmenia jej život. Volá ju k tomu, aby verila nielen v židovskú pravdu o zmŕtvychvstaní, ale aj o jeho zmŕtvychvstaní.

Od nás sa žiada, aby sme verili Pánovi a jeho prísľubom, pretože nás miluje a pozýva nás, aby sme milovali. Srdce je dôležitou časťou, keď kráčame k Pánovi, naša viera zaväzuje naše srdce.

V evanjeliu je Magnifikat jedným z významných chvíľ, kedy Mária vyjadruje svoju vieru.

Keď Mária prijala, že bude matkou Ježiša z moci Ducha Svätého, odišla navštíviť svoju príbuznú Alžbetu. Mária bola uchvátená Božou dobrotou a svoj jasot prejavila v modlitbe chvály, modlitbe srdca.

«Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi, lebo zhladol na poníženosť svojej služobnice. Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia, lebo veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný, a sväté je jeho meno» (Lk 1,46-49).

Hĺbka Máriinej viery sa prejavuje v tejto piesni. Mária pozná Boha myslou a v srdci, verí v prísľubenia, ktoré dal jej a jej ľudu. Viera

otvára jej srdce do rozmerov jej ľudu.

Potrebujeme hlboko milovať Pána našou myslou a naším srdcom. Blažej Pascal /paskal/ pripomína túto pravdu:

«Srdce má svoje dôvody, ktoré rozum nepozná. Cítíme to v tisícoch detailov. Srdce cíti Boha a nie rozum. Toto je dokonalá viera – Boh je citlivý na srdce.» (Pascal, *Pensées* (Myšlienky, odst. 263)

V tomto Roku viery možnože spoznáme dôležitosť napísať náš žalm lásky, náš magnifikat za Božie pôsobenie v našom živote. Je to prejav našej viery, ktorý vychádza zo srdca, spôsob odpovede na Ježišovu otázku: «Miluješ ma?». Naša viera a láska k Bohu nás vedú aj k prijatiu našej misii služby našim sestram.

3. VYZNANIE OSOBNEJ VIERY:

OTÁZKA VÔLE: «PREČO SI ZAPOCHYBOVAL?»

Viera predpokladá z našej strany aj rozhodnutie úplne nasledovať Pána. Zaväzuje našu vôľu a naše skutky: rozhodla som sa byť verná a žiť spôsobom, ktorý je prejavom mojej viery.

V evanjeliu Ježiš kráča po vode

Ešte raz sa môžeme oprieť o Petra a jeho skúsenosť s Ježišom, ktorá nám pomôže pochopiť túto pravdu. Ježiš jedného dňa kráča po vode. Keď ho vidí Peter, chce robiť to isté.

«Peter mu povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.“ On povedal: „Pod!“ Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Ale keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: „Pane, zachráň ma!“ Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ A keď vstúpili do

lodky, vietor utíchol. Tí, čo boli na lodke, klaňali sa mu a vraveli: „Naozaj si Boží Syn!“» (Mt 14,28-33).

Tento úryvok nám poskytuje úvahu o viere. Vidíme Petrovu schopnosť nasledovať Pána a dôveruje mu. Keď má oči na neho uprené, môže kráčať po vode, ale akonáhle sa nechá rozptýliť, začína sa topiť. Symbolika úryvku je jasná. Keď má Ježiš dôležité miesto v našom živote, sme naozajstní veriaci a nechávame Pána, aby nás viedol. Avšak mnohé veci môžu pritiahnúť našu pozornosť. Pre Petra to boli vlny na vode, vietor, strach z nemožnosti urobiť to, čo práve robí. Tie iné hlasy sa stávajú príliš silné a zabraňujú mu počúvať Ježiša. Zabúda hľadiť na neho a veriť mu. Vtedy mu je Ježiš okamžite po boku, aby ho podržal a hovorí mu: *«Maloverný, prečo si zapochyboval?»*

V našom živote je podstatnou otázkou dôvera, ktorú vkladáme do Ježiša, aby nám pomáhal splniť naše poslanie. Ak nás Ježiš pozýva kráčať po vode, môžeme to urobiť, keď mu budeme dôverovať. Ale keď začneme pochybovať a mudrovať, sme odsúdení na potopenie. Kráčať po vode je umenie a vyžaduje si pohľad viery a pevné rozhodnutie. Nestačí veriť, treba konať podľa našej viery. Naša viera je dar, ktorý si vyžaduje našu vôľu pri prijímaní rozhodovaní.

«Milujme Boha, bratia, milujme Boha, ale nech je to v pote tváre a námahou našich ramien...» (Coste XI, 25. rozhovor «O láske k Bohu», s. 40).

Pre Vincenta a tých, ktorí žijú jeho charizmu, viera sa vyjadruje v činnosti. Prvé dcéry kresťanskej lásky ju dôrazne prejavovali rôznymi službami: nosili potravu po parížskych uliciach, slúžili chorým v ich príbytkoch, v nemocniciach a vo väzení, ošetrovali ranených na vojnových poliach, vychovávali a učili sirotu... Takto vyjadrovali svoju vieru v Krista prítomného v osobe chudobných. Táto činnosť dnes pokračuje rôznymi spôsobmi.

Vincent nehovoril nadšene o tých, ktorí svoju vieru neprejavovali v činnosti:

«... Hrdia sa horúčkovitou predstavivosťou, majú záľubu v sladkých rozhovoroch s Bohom pri modlitbe, hovoria takmer ako anjeli. Keď sa však treba dať do práce pre Boha, trpieť a umŕtvovať sa, učiť chudobných, hľadať stratenú ovečku, keď sa treba uskromniť, keď niečo chýba, keď treba prijať chorobu alebo iné nepríjemnosti – ach! – vtedy sa všetko rúca, niet nikoho a stráca sa odvaha» (Coste XI, 25. rozhovor, s. 40).

Naša viera v Krista prítomného v chudobných musí byť stelesnená a prechádzať našimi rukami a nohami.

«Bratia moji, čo osoží, keď niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Môže ho taká viera spasiť? Ak je brat alebo sestra bez šiat a chýba im každodenná obživa a niekto z vás by im povedal: „Chodte v pokoji! Zohrejte sa a najedzte sa!“, ale nedali by ste im, čo potrebujú pre telo, čo to osoží?! Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva... Lebo ako telo bez ducha je mŕtve, tak je mŕtva aj viera bez skutkov» (Jk 2,14-17, 26).

Viera vedie k rozhodnutiu úplne nasledovať Pána.

Bohatý mladík

V evanjeliu sa istý bohatý mladík priblížil k Ježišovi s otázkou: «Učiteľ, čo dobré mám robiť, aby som mal večný život?» Ježiš vzal vážne jeho otázku a odpovedal mu to, čo očakával od zbožného učiteľa: «... zachovávaj prikázania». Keď mladík odpovedal, že toto všetko zachovával, Ježiš sa na neho pozrel s láskou a ponúkol mu možnosť byť ešte lepším:

«Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!»

(Mt 19,21).

Ježiš sa dotýka jadra otázky, vidí, čo ho zdržiava a zabraňuje mu dať Boha do centra jeho života: jeho majetok. Ježiš ho pozýva oslobodiť sa od majetku, podeliť sa oň s chudobnými a nasledovať ho. Ponúka tomuto mužovi privilegium byť učeníkom! Ale mladík sa musí rozhodnúť: *«Keď mladík počul toto slovo, odišiel smutný, lebo mal veľký majetok»*. Túžba tohto mladíka robiť dobro opadla. Očakával, že Ježiš ho požiada, aby urobil nejaký čin, ale nebol pripravený akceptovať riešenie, ktoré mu ponúkol, pretože sa cítil dobre s tým, čo mal. Jeho bohatstvo mu dávalo pocit bezpečia, a preto odišiel smutný. Môžeme si predstaviť, ako aj Ježiš zosmutnel a obrátil sa na svojich učeníkov, aby ich poučil o prílišnej závislosti na materiálnych dobrách.

Keď ho Ježiš pozýva, aby bol jeho nasledovníkom, nie je pripravený opustiť to, čo je pre neho najdôležitejšie v jeho živote, a to bezpečnosť z vlastníctva vecí. Keď počujeme túto časť, máme si predstaviť, že Ježiš nám môže povedať to isté. Zachovávame prikázania, ale Ježiš nás chce požiadať opustiť alebo zrieknuť sa určitého vlastníctva (materiálneho alebo iného), aby On bol skutočne stredom nášho života. Sme pripravené identifikovať, čoho sa máme zriecť, aby Ježiš bol najdôležitejšou hodnotou v našom živote?

Ježiš nás pozýva nasledovať ho a označuje nám spôsob, ako to robiť, ale my ho počujeme, len keď sme pripravení ho počúvať. Žiada sa od nás, aby sme skúmali svoje povolanie a dávali pozor na požiadavky našej charizmy. Žiada sa od nás spoznať našu osobitnú «potrebu» a byť pripravenými zrieknuť sa jej, aby sme mu umožnili zaujať ústredné miesto v našom živote. Tak, ako sa Ježiš zahľadel na bohatého mladíka, Ježiš sa díva na nás s láskou a pozýva nás prehĺbiť náš stav jeho nasledovníkov.

Z á v e r

Mysel', srdce a vôľa sa zúčasťujú na spôsobe, ktorým sa má vyjadriť naša viera. Osobné zaangažovanie sa vo viere ako sestry služobnice je milosť pre našu Spoločnosť a umožňuje nás prispieť k zaangažovaniu sa vo viere našich spolusestier. Modlime sa, aby každá z nás bola pozorná na výzvu, ktorou sa Pán na nás obracia, aby sme žili podľa viery. Pavol nám hovorí, že: «*Spravodliví bude žiť z viery*» (Rim 1,17).

P. Patrick GRIFFIN, CM
Generálny direktor
Medzinárodné exercície sestier služobníc

PRI PRÍLEŽITOSTI 50. VÝROČIA OD DRUHÉHO VATIKÁNSKEHO KONCILU

Výber z dokumentov Druhého vatikánskeho koncilu
a učenia Pavla VI. a Jána Pavla II.

Mária v živote a poslaní Cirkvi

Ú v o d

V tejto dobe Cirkev slávi 50. výročie od Druhého vatikánskeho koncilu. Pri tej príležitosti kresťania majú znovu uvažovať o koncilových dokumentoch, aby tak živili svoju vieru.

Druhý vatikánsky koncil (*d'alej len 2. VK*) bol 21. ekumenický koncil, ktorý zahájil 11. októbra 1962 pápež Ján XXIII. a ukončil ho 8. decembra 1965 pápež Pavol VI.

Koncil sa chcel vrátiť k prameňom, aby zodpovedal na dve veľké otázky Jána XXIII.:

- Čo hovoríš Cirkev o sebe?
- Cirkev, čo máš povedať svetu?

Dve veľké konštitúcie neskôr zodpovedali na tieto otázky:

- *Lumen Gentium*: Život Cirkvi v jej tajomstve
- *Gaudium et Spes*: Cirkev v súčasnom svete, ktorá sa osobitne otvára pre súčasnú kultúru

Konciloví otcovia pri štúdiu tajomstva Cirkvi si položili otázku o mieste a úlohe Panny Márie. V 8. kapitole konštitúcie *Lumen Gentium* vyzdvihli úlohu Márie v Cirkvi. Po prvýkrát v dejinách koncil

takto ponúkol mariánsku syntézu, ktorú rozvinuli Pavol VI., Ján Pavol II. a Benedikt XVI.

Priblížime si rozvoj mariánskeho učenia koncilu, potom učenia pápežov Pavla VI. a Jána Pavla II. v nasledovných piatich témach:

- I. Mária v tajomstve Cirkvi
- II. Mária, matka Cirkvi
- III. Modlitba a mariánska úcta
- IV. Materské prostredníctvo P. Márie
- V. Mária a tajomstvo ženy

I. MÁRIA V TAJOMSTVE CIRKVI

Posledná kapitola *Lumen Gentium* vystavuje tajomstvo Márie, «*najvynikajúcejší a celkom jedinečný úd Cirkvi*» (§ 53).

Spočiatku sa uvažovalo o osobitnej schéme týkajúcej sa Panny Márie, schéme *De Beata (Blahoslavená Panna Mária)*. Ale mnohí konciloví otcovia si priali zaradiť tento text do konštitúcie o Cirkvi. Bolo potrebné hlasovať: len 40 hlasov z vyše 2000 rozdeľovalo dve voľby. 1074 hlasov proti zaradeniu a 1114 za. Otec Laurentin /loranté/ povedal: «*V ten deň pri východe zo Svätého Petra som videl tiečť slzy*». Obávali sa zvlášť „zriedenia“ mariánskej úcty a jej zanedbania.

Koncil vlastne chcel ukončiť s takzvaným «mariánskym hnutím», ktoré sa usilovalo neustále sa obracať na Pannu Máriu novými chválami a nesprávne aplikovalo princíp «*O Márii sa nikdy nepovie dost*», akoby množenie chvál lepšie vyjadrovalo tajomstvo. Zaiste, nikdy sa nevyčerpá Máriino tajomstvo, pretože odráža tajomstvo Boha. Mária je úplným stvorením na obraz a podobnosť Boha, ale hrozilo, že z nej urobia sprostredkovateľku medzi Kristom a ľuďmi.

Koncil nemal vôbec na mysli relativizovať misiu, ktorá jej bola zverená, ani vlastnosti, ktorými ju Boh chcel obdařit, aby mohla na ne

odpovedať. Misia a milosť sa navzájom sprevádzajú. «(Panna Mária)... *prijala Božie Slovo do srdca i lona a priniesla na svet Život, je uznávaná a uctievaná ako pravá matka Boha a Vykupiteľa. Dostalo sa jej tej najvyššej úlohy a hodnosti byť matkou Božieho Syna,... Týmto vynikajúcim darom milosti veľmi prevyšuje všetky ostatné nebeské i pozemské stvorenia*» (§ 53).

V 54. bode sa spresňuje, že *«toto miesto, najvyššie pod Kristom, nám ju celkom zblížuje, ak pritom chápeme, že ide o povýšenie v povahe lásky, o blízkosť s Kristom služobníkom, ktorého bude poníženou služobnicou»*.

2. VK. poukazuje teda, že Mária je centre tajomstva Krista a Cirkvi, ako to vyjadruje nadpis 8. kapitoly *Lumen Gentium*: *«Blahoslavená Bohorodička Panna Mária v tajomstve Krista a Cirkvi»*. Preto i my, podľa koncilu, keď hovoríme o Márii, musíme ju umiestniť do tajomstva Krista a Cirkvi.

Mária je nositeľkou spásy. V nej sa Boh a človek stretávajú tak, že tvoria jedno. Už Efezský koncil zdôraznil túto Máriinu úlohu v spásе.

Na otázku, *«kedy Cirkev oslavuje Pannu Máriu?»*, odpovedáme: na Zvestovanie, Návštevu, v adventnom období a často zabúdame na podstatu: pri veľkonočnom tajomstve.

Pri každej eucharistickej slávnosti Cirkev spoznáva, že Mária je v centre veľkonočného tajomstva. V textoch prvých eucharistických modlitieb *«pamätáme na blahoslavenú Pannu Máriu»*, čo predstavuje jadro veľkonočného tajomstva. Nie je to len sentimentálny reflex. Svätá omša nie je súkromná záležitosť, prežívame ju v Cirkvi, okolo Panny Márie. Keď pamätáme na Máriu, opierame sa o jej modlitbu. Cirkev je nesená Máriinou vierou, rodí sa z jej viery a v nej čerpá prameň svojej chvály a prosby. *«Pretože spolupracovala svojou láskou pri zrode Cirkvi, Mária stojí v centre Cirkvi, ktorá je prameňom, z ktorého včera i dnes prýšči čistá milosť Ducha Svätého, Boží život darovaný veriacim»*, hovorí koncil citujúc svätého Augustína.

II. MÁRIA, MATKA CIRKVI

Koncil nepoužil výraz «Matka Cirkvi», ale oslovuje ju rovnocenne: *«Katolícka cirkev, poučená Duchom Svätým, jej preukazuje detinskú oddanosť a lásku ako najmilovanejšej matke»* (§ 53).

Máriu môžeme volať **«Matkou Cirkvi»**, pretože je matkou Krista a teda všetkých jeho mystických údov, hoci napriek všetkému zostáva našou sestrou.

V evanjeliu svätého Jána čítame: *«Pri Ježišovom kríži stála jeho Matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe»* (Jn 19,25-27). V gréckej verzii nie je napísané *«Keď Ježiš uzrel svoju matku»*, ale *«Keď Ježiš videl matku»*, nie je tam privlastňovacie zámeno a môžeme byť spokojní so všeobecným členom, pretože ide o *«jeho matku»*. Odteraz Mária je matkou, je celkom zaujatá svojím materským poslaním, **je len matkou**, to je jej bytie a povolanie, je to jej milosť a jedinečné poslanie: je matkou, tou, ktorej život je úplne obetovaný. Nepotrebuje hľadať evanjeliovjší titul.

Preto celá Cirkev sa chce priznať k Márii, pretože Cirkev má neustále rodiť pre svet nové Božie deti, a Cirkev je Matka. Teda v tomto zmysle Mária je vzorom pre Cirkev - matku: *«Cirkev ako panenská matka ňou bude len z milosti Máriinho súhlasu vo viere, keď prijala do svojho srdca Božie Slovo»* (č. 63 – 64).

Pápež Benedikt XVI. vo svojej homílii z 8. decembra na Španielskom námestí, Piazza di Spagna, v Ríme, pripomenul dojatie koncilových otcov, keď Pavol VI. vyzdvihol tento Máriin titul v tomto prejave: *«Na slávu blahoslavenej Panny Márie a pre našu útechu*

prehlasujeme Máriu za presvätú Matku Cirkvi, t. j. celého Božieho ľudu, veriacich ako i pastierov, ktorí ju volajú milujúcou Matkou a chce, aby odteraz Panna Mária bola týmto veľmi milým oslovením ešte viac uctievaná a vzývaná celým kresťanským ľudom.» Pri tých slovách sa všetci konciloví otcovia zdvihli a zatlieskali.

«*Totus Tuus, Mater Ecclesiae*».

Na koncile bol Pápež Ján Pavol II. v skupine biskupov, ktorí žiadali prijatie tohto oslovenia: «Mária, Matka Cirkvi». Pre prejavenie jeho oddanosti tomuto vzývaniu dal umiestniť mozaiku Panny s Dieťaťom pod jedno z okien apoštolského paláca na Námestí svätého Petra. Aj do svojho modrého erbu si dal k žltému krížu a písmenu „M“ tieto slová vo forme modlitby: «*Totus Tuus*», a neskoršie pridal: «*Mater Ecclesiae*».

III. MARIÁNSKA MODLITBA A MARIÁNSKA ÚCTA

DIALÓG SPÁSY CEZ MÁRIU

V *Ecclesiam Suam*, (1964), prvej encyklike Pavla VI. o ekleziológii, pápež nalieha medziiným na potrebu mariánskeho kultu v misii Cirkvi¹. Opisuje, že koreňom dialógu spásy je chvíľa, kedy sa Boh stretol s človekom. Boh sa však s ním nikdy bližšie nestretol ako v lone Márie. V nej Boh a stvorenie tvoria jedno.

Už efezský koncil potvrdil, že všetko, čo sa povedalo o Bohu, by sa mohlo povedať o človeku a opačne. V Ježišovi Kristovi sa Boh narodil, trpel a zomrel, ale možno tiež povedať, že v Ježišovi Kristovi sa človek stal večným. To je jadro našej viery. Prehlasujeme to v tretej prefácii o Božom narodení. A tak sa v Márii dokonale realizuje dialóg spásy. „Fiat“ pokornej služobnice je dokonale zharmonizované s „Fiat“,

¹ V ekumenickom kontexte sa bude o niekoľko rokov opäť na toto naliehať v encyklike *Marialis cultus*.

ktoré vyslovil Boh v Ježišovi Kristovi. Odpoveď stvorenia sa zhoduje s darom Boha, je to ten istý súhlas.

MARIÁNSKA ÚCTA

Pavol VI. následne bude rozoberať výraz koncilu: «*mariánsky kult*» v piatich veľkých dokumentoch:

- ***Máj, mesiac zasvätený Panne Márii*** (1965)
- ***Signum Magnum*** (13. máj 1967). Táto apoštolská exhortácia «*Veľké znamenie na nebi*», opísané pri príležitosti 50. výročia zjavení vo Fatime, navrhuje «*Úcta a nasledovanie Márie, Matky Cirkvi, vzor všetkých čností*».
- ***Matka Kristova*** (1968)
- ***Október, mesiac ruženca*** (1969)
- ***Marialis Cultus*** (1974)

APOŠTOLSKÁ EXHORTÁCIA «**MARIALIS CULTUS**»

2. február 1974 (MC)

V exhortácii *Marialis Cultus*, Pavol VI. pripomína triumf daný Márii na Efezskom koncile v roku 431, kde bola pozdravená oslovením: «Theotokos», Bohorodička /Božia Matka/.

- V úvode Pavol VI. zdôrazňuje, že «*Rozvoj nábožného uctievania Panny Márie, ktorý si želáme, sa zapája do jediného kultu, ktorý sa právom nazýva kresťanským, keďže má svoj pôvod a svoju účinnosť v Kristovi, v ňom má svoje úplné a dokonalé zvyraznenie a Kristovým prostredníctvom vedie v Duchu k Otcovi*».
- Pavol VI. v 1. časti pozýva veriacich, aby sa pristavili pri niektorých otázkach týkajúcich sa vzťahov medzi liturgiou a kultom Panny Márie.
- V 2. časti ponúka úvahy a zásady schopné podporiť oprávnený rozvoj mariánskej úcty.
- Napokon v 3. časti sa nachádzajú úvahy ako návrhy pre horlivejšiu modlitbu Anjel Pána a ruženca.

1. časť: KULT PANNY MÁRIE V LITURGII

1. PANNA MÁRIA V OBNOVENEJ RÍMSKEJ LITURGII

Pavol VI. poukazuje na miesto Márie v obnovennej cirkevnej liturgii. Mariánska úcta nie je teda osobitná úcta, ale je v centre kresťanskej úcty určenej Kristovi. *«Obnova rímskej liturgie... umožnila ústrojnejšie a súvislejšie zapojiť pamiatku Matky do ročného cyklu tajomstiev jej Syna».*

MARIÁNSKE SVIATKY

Pavol VI. vysvetľuje mariánske sviatky v rímskom misáli, ktoré viac poznačujú súvislosť medzi pamiatkou Matky v ročnom cykle a tajomstvami jej Syna:

- Adventný čas vedie k meditácii o láske, s akou Panna očakávala Syna,
- Vianočný čas so slávnosťou Božieho narodenia a uctievanie Bohorodičky,
- k dvom slávnostiam Nepoškvrneného počatia a Božieho materstva treba pridať slávenie 25. marca – tieto tri slávnosti sú priamejšie spojené s tajomstvom Vtelenia,
- a slávnosť 15. augusta slávi jej oslávenie a dokonalé spodobnenie so zmŕtvychvstalým Kristom,
- Po týchto slávnostiach treba vziať do úvahy niektoré spomienky na udalosti spásy, v ktorých je Mária užšie spojená so svojím Synom (Narodenie P. Márie, Návšteva u Alžbety, Sedembolestná P. Mária),
- sviatok 2. februára ako spoločná pamiatky Syna a Matky.

ECHARISTICKÉ MODLITBY OBSAHUJÚCE SPOMIENKU PANNY MÁRIE

Pavol VI. nezabúda zdôrazniť, že vo všetkých eucharistických modlitbách Východu a Západu Cirkev si významne spomína na Matku Pána (porov. MC 10).

«*“V spoločenstve a na pamiatku a oslavu najmä preblahoslavenej Márie, vždy Panny, Rodičky Ježiša Krista, Boha a nášho Pána“.* Podobne nedávno zavedená Tretia eucharistická modlitba takto vyjadruje úpenlivú prosbu modliacich sa, aby mohli mať spolu s Matkou účasť na dedičstve synov a dcér: „*Ten istý Duch Svätý nech z nás utvorí večný dar pre teba, aby sme dostali dedičstvo s tvojimi vyvolenými, najmä s preblahosladenou Pannou Máriou, Božou Rodičkou“.* Túto každodennú spomienku priam v srdci najsvätejšej obety treba pokladať za zvlášť výrazný prejav úcty, ktorú Cirkev vzdáva Požehnanej od Najvyššieho» (MC 10).

Aj Liturgia posvätenia času obsahuje význačné svedectvá nábožnosti k Matke Pána, napr. v hymnických skladbách, v antifónach, v prosbách ranných a večerných chvál. Pamiatka Panny Márie sa často opakuje.

2. PANNA JE VZOR CIRKVI V BOHOSLUŽBE

Pavol VI. opisuje Máriu ako vzor pravej bohoslužby. Prehlbuje osobitný aspekt existujúcich vzťahov medzi Máriou a liturgiou. Inými slovami: Mária, vzor duchovného postoja, s akým Cirkev slávi a prežíva božské tajomstvá. Cirkev teda ctí Máriu (MC 16) a uznáva ju za **vzor pre svoju modlitbu**. Mária je Panna, ktorá počúva (MC 17), ktorá sa modlí (MC 18), ktorá porodila (MC 19), ktorá prináša obeť (MC 20) a je zvrchovane spojená s Vykupiteľom. Mária ako vzor pre celú Cirkev v bohoslužbe je učiteľkou duchovného života pre všetkých kresťanov (MC 21).

2. časť: ZA OBNOVU POBOŽNOSTI K PANNE MÁRII

D tejto 2. časti Pavol VI. prináša zásady pre mariánsku úctu. Má byť nasmerovaný na Najsvätejšiu Trojicu, na Krista a na Cirkev. Pripomína tak **trojičný, kristologický a cirkevný aspekt** (zameranie) mariánskej úcty.

«Kresťanský kult sa totiž svojou povahou a svojím významom vzdáva Otcovi, Synovi a Duchu Svätému, lepšie povedané - ako sa vyjadruje posvätná liturgia - Otcovi prostredníctvom Syna v Duchu. V tomto zmysle tento kult sa právom rozprestiera - hoci základne iným spôsobom - predovšetkým a osobitne na Matku Spasiteľa a potom na svätých, v ktorých Cirkev ohlasuje veľkonočné tajomstvo; svätí totiž trpeli spolu s Kristom a spolu s ním sú aj oslávení. V Panne Márii sa všetko vzťahuje na Krista a všetko závisí od neho: kvôli nemu Boh Otec ju od večnosti vyvolil za Matku celú svätú a ozdobil ju daromi Ducha, aké neudelil nikomu inému» (MC, 25).

Potom – pri sledovaní línie koncilového učenia – Pavol VI. pridáva, že mariánska úcta sa má opierať o **biblický podklad**, a tým má byť prijateľná z **ekumenického hľadiska**; pri tom všetkom sa nemá zabúdať na **antropologické poznatky**.

Mariánska úcta je zakorenená vo Svätom písme a v Tradícii. Táto úcta nie je vytvorená zo série nejakých osobitných sviatkov, ale ústi *do veľkého tajomstva zmluvy medzi Bohom a človekom*. Mária je prítomná v celých dejinách spásy. Je nová Eva, ktorá kráča po ceste spolu s novým Adamom, je ľudským tvorom najprispôsobenejším pre Zmluvu, ktorú si Boh prial uzavrieť s človekom.

Z antropologického pohľadu Mária je silná žena, ktorá spolu s inými svätými ženami obstála na tom mieste úzkosti, ktoré väčšina mužov, jeho učeníkov opustila. Mária žije úplne v službe svojho Syna a má ho nechať poslúžiť si ňou tak, ako to on potrebuje a chce. Úcta k Márii je najistejšou cestou, ako sa konkrétne priblížiť ku Kristovi.

Keď meditujeme o Máriinom živote, učíme sa, čo znamená žiť pre Krista a s Ním v každodennom živote, vo vnútornej blízkosti.

3. časť: POKYNY O POBOŽNOSTIACH: „ANJEL PÁNA“ A SVÄTÝ RUŽENEC

V 3. časti Pavol VI. povzbudzuje k modlitbe Anjel Pána, Ruženca ako rozvinutiu Liturgie hodín ponárajúc tak neustále čas ľudí do Božej

večnosti. Mariánske modlitby nás vlastne stále vovádzajú do konkrétnej blízkosti k Pánovi a k celému tajomstvu vykúpenia.

ANJEL PÁNA

Tri krátke časti modlitby Anjel Pána sú kristocentrické: oznam o Vtelení, Máriin súhlas a samotné Vtelenie.

«Naše slová o modlitbe Anjel Pána chcú byť tu iba jednoduchým, ale vrúcnyim obnoveným povzbudením, aby sa zachoval zvyk modlievať sa túto modlitbu, nakoľko je to možné. Nezdá sa, že by táto modlitba potrebovala obnovu. I po toľkých storočiach jej účinnosť a krása zostávajú nezmenené. Jej zloženie je jednoduché a jej pramene sú biblické. Svojím dejinným pôvodom sa viaže na vyprosovanie záchrany pred pohromami v pokoji. Okrem toho jej pravidelné opakovanie je priam liturgické, takže v istom zmysle posväcuje niektoré úseky dňa. Napokon pripomína veľkonočné tajomstvo, lebo nás od poznania Vtelenia Syna Božieho vedie modliť sa, aby "nás jeho umučenie a kríž priviedli k slávnemu vzkrieseniu» (MC, 41).

SVÄTÝ RUŽENEC

Tento spôsob mariánskej modlitby zhrňa celé dejiny spásy a konkrétne predstavuje tajomstvá Ježišovho života: jeho detstvo a mladosť, verejný život až po jeho ukončenie v Umučení, Zmŕtvychvstaní a naplnení, do ktorého vovádza aj Máriu ako vzor Cirkvi.

Mária je pre nás oporou. V nej sa tajomstvo Trojice zrodilo po prvýkrát. Potom sprevádzala vteleného Boha od kolísky až po hrob a až zaň, v oslávenom živote. Mária je pripojená k putovaniu Ježiša až po jej Nanebovzatie.

IV. MATERSKÉ PROSTREDNÍCTVO PANNY MÁRIE

V roku 1987 pápež Ján Pavol II. vyhlásil Mariánsky rok, aby vyzdvihol osobitnú prítomnosť Božej Matky v tajomstve Krista a jeho Cirkvi (Redemptoris Mater 48, 2) a aby Cirkev bola sprevádzaná na jej ceste k Veľkému Jubileu roku 2000 (RM 49). Ján Pavol II. sa preto rozhodol:

- začať Mariánsky rok na slávnosť Turíc (7. júna 1987), aby zdôraznil, že Cirkev má znovu spoznať svoju povahu vďaka Panne Márii,
- a ukončiť ho na slávnosť Nanebovzatia Panny Márie (15. augusta 1988), čo malo pripomínať náš budúci život v sláve tak, ako ho už dosiahla Panna Mária.

Výberom týchto dvoch dátumov chcel vyzdvihnúť, že Mária sa nachádza na začiatku života Cirkvi a že ju sprevádza až po jej koniec.

Pre slávenie tohto Mariánskeho roku Ján Pavol II. vydal 25. marca 1987 encykliku *Redemptoris Mater* (RM), v ktorej sa vrátil k učeniu 2. VK a podelil sa o svoju duchovnú skúsenosť s prítomnosťou Márie v živote Cirkvi a každého kresťana.

MATKA KRISTOVA JE DANÁ ĽUĎOM ZA MATKU (RM 23)

V slovách: *«Hľa, tvoja matka»*, Ján Pavol II. vidí Kristov testament z kríža: *«Máriino materstvo... sa stáva dedičstvom človeka, je darom, ktorý sám Kristus osobne dáva každému človekovi.»* (RM 45). Pápež ďalej uvažuje o slove, ktorým sa končí scéna na Kalvárii: *«Od tej chvíle si ju ten učeník vzal k sebe»* (Jn 19,27) a dáva jej veľmi jemnú interpretáciu. Keď túto vetu preložíme doslova, môžeme čítať: *Prijal ju k sebe (do svojho vlastného domu)*. Podľa Jána Pavla II. to znamená, že vzniká veľmi dôverný vzťah medzi učeníkom a Máriou. *«Tak sa vysvetľuje ono duchovné materstvo, ktoré sa pod krížom a vo večeradle stalo Máriinou úlohou.»* (RM 45, 4) Preto keď sa učeník stáva synom Márie, vstupuje do fluida Máriinej viery a má na nej účasť.

MÁRIINO PROSTREDNÍCTVO

Ján Pavol II. následne rozvíja tému Máriinho prostredníctva. Zaiste, už 2. VK spomenul titul «*prostrednica*» a doslovne hovoril o Máriinom prostredníctve, ale nikdy tento predmet nebol podrobne preberaný v cirkevných dokumentov. Encyklika neprináša viac ako koncil, ale prehľbuje jeho princípy a dáva im novú váhu v teologickom vyjadrení a zbožnosti. Tento výraz «*Materské prostredníctvo*» tvorí nadpis 3. časti encykliky.

Pápež kladie dôraz na prostredníctvo Ježiša Krista; neexistujú dve prostredníctva, je len jedno, Kristovo. Máriino prostredníctvo, ani prostredníctvo svätých, sa nepridáva k prostredníctvu jediného Prostredníka, a ani opačne, medzi Bohom a nami - sériové prostredníctvo, ale úplné zjednotenie Boha s človekom v Ježišovi Kristovi. Ale my máme vstúpiť do tohto zjednotenia, v tejto jednote nachádzame účinnú prítomnosť Panny Márie a svätých.

Kristovo prostredníctvo sa uskutočňuje **v Márii** a Máriino prostredníctvo spočíva na jej účasti v sprostredkujúcej činnosti Krista: je to «*prostredníctvo v Kristovi, «podradené poslanie Márie», porovnávané so službou (RM 38, 4). Toto prostredníctvo Márie «v prekypujúcej hojnosti Kristových zásluh, zakladá sa na jeho sprostredkovaní, celkom od neho závisí a z neho čerpá všetku svoju účinnosť, a pritom vôbec neprekáža bezprostrednému spojeniu veriacich s Kristom, ba ho napomáha» (RM 38, 1), «osobitné a výnimočné prostredníctvo, založené na jej "plnosti milosti"» (RM 39, 4), prostredníctvo, ktoré je vždy «účasť na tomto jedinom zdroji, ktorým je prostredníctvo Kristovo» (RM 38, 5).*

MATERSKÉ PROSTREDNÍCTVO

Ján Pavol II. ide ďalej. Hoci sa Máriino prostredníctvo radí do «*účasti každého stvorenia*» na diele Vykupiteľa, má originálny charakter. Pápež hodnotí toto prostredníctvo za «*materské*». Toto

prídavné meno sa týka samej Márie. Jej prostredníctvom je úzko spojené s jej materskom, je to **«materské prostredníctvo»**, tej, ktorá dala svetu Ježiša. Mária je teda ako matka pričlenená k poslaniu Krista Prostredníka, *«stavia sa "do stredu, medzi" čiže sprostredkúva, a to nie ako cudzia osoba ale z postavenia matky»* (RM 21) a toto materské prostredníctvo vykonáva svojím príhovorom: *«Máriino materstvo nepretržite trvá v Cirkvi ako prostredníctvom orodujúce»* (RM 40, 2). Máriino orodovanie je začiatok príchodu Ducha Svätého.

MATERSKÉ PROSTREDNÍCTVO PODPORUJE BEZPROSTREDNÚ JEDNOTU VERIACICH S KRISTOM

Pápež cituje podstatný odsek 8. kapitoly *Lumen Gentium* (č. 60): *«Máme len jedného Prostredníka, podľa slov apoštola Pavla: „Lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi - človek Ježiš Kristus, ktorý vydal seba samého ako výkupné za všetkých“ (1 Tim 2,5-6)... **Máriino materské poslanie voči ľuďom** však nijako nezatieňuje ani nezmenšuje Kristovo jediné prostredníctvom, ale ukazuje jeho moc. Lebo každý **spasiteľný vplyv Preblahoslavenej Panny na ľudí** nespočíva v dajakej nutnosti, ale má svoj pôvod v Božej blahosklonnosti a **prameň v hojnosti Kristových zásluh**, zakladá sa na jeho prostredníctve... Pritom vôbec neprekáča bezprostrednému spojeniu veriacich s Kristom, ba ho napomáha»* (RM 38, 2).

Táto posledná veta úplne mátie našu ľudskú logiku. Mária necháva cez seba prechádzať milosť, ktorou je naplnená. Máriino prostredníctvom napomáha bezprostrednému spojeniu veriacich s Kristom. Teda určitým spôsobom možno povedať, že materské prostredníctvom napomáha absencii prostredníctva. Podobne, keby nebolo materského prostredníctva, nebolo by ani bezprostredného spojenia s Kristom, pretože my sme len úbohí hriešnici, vždy sa stavíme do centra, usudzujeme podľa seba... Preto zostávame vždy vzdialení od Krista. Bez materského prostredníctva Márie sme spojení s Kristom len nedokonale, v miere našej chudobnej viery. Naproti tomu, v nej sa rodíme pre Boží život. To je jej úloha matky: urobiť z nás

deti podobné Dieťaťu, ktoré porodila tu, na zemi.

CIRKEV MÁ ÚČASŤ NA MÁRIINEJ VIERE

Mária ako materský obraz Cirkvi je «výživné prostredie», o ktoré sa s nami delí Ježiš a kde sa s ním môžeme stretnúť. Pomáha nám žiť v milosti, ktorú len Kristus môže dať.

Prepojenie medzi Ježišovým vtelením pôsobením Ducha Svätého a zrod Cirkvi vďaka jeho pôsobeniu je obrovské: *«Osobou, ktorá tieto dve udalosti spája, je Mária.... V oboch prípadoch jej nenápadná, ale zvrchovane dôležitá prítomnosť ukazuje cestu "zrodzenia z Ducha"»* (RM 24, 4). *Na základe toho, čím je Cirkev od začiatku... je prítomná Mária... Máriina viera... "predchádza" apoštolské svedectvo Cirkvi a ostáva skrytá v srdci Cirkvi ako osobitné dedičstvo Božieho zjavenia. Všetci, čo majú účasť na tomto tajomnom dedičstve... v určitom zmysle majú účasť aj na Máriinej viere»* (RM 27, 1).

Na Turíce Cirkev má účasť na Máriinej viere. Mária modlitbou vedie apoštolov do hĺbky a teraz vedie i nás. **Mária je uprostred Cirkvi veriacou prítomnosťou**, ktorá cez seba necháva dokonale prenikať moc Ducha Svätého. Ako matka účinne pôsobí v Cirkvi ako celku, pripravuje ju prijať Kristovu milosť.

S Jánom Pavlom II. chápeme, že aj my máme mať účasť na Máriinej viere, aby sme s Cirkvou napredovali v jej putovaní. Bez prostredníctva našej Matky vierou zostaneme na rovine našej chudobnej viery a naša schopnosť prijať Krista je obmedzená a teda nedokonalá. Vo viere Máriinho srdca je nám odovzdávaný božský život. Keď sme s ňou hlboko spojení, sme úplne otvorení pre prijatie daru Ducha Svätého.

Keď Mária **stála pod krížom**, stala sa obrazom Cirkvi; je srdcom Cirkvi zjednotenej s Ježišovým srdcom. Ján Pavol II. vysvetľuje, že keď Mária stojí pod krížom svojho Syna, je svedkom najsilnejšej, najkrutejšej kenózy, akú mohol niekto zažiť v dejinách ľudstva, pretože nielenže Mária musí dať, čo už obetovala, ale i to, čo jej dal Boh: jej

Syna, jej jediného Syna, ktorého miluje. Mária už všetko obetovala zo seba, aby bola celkom disponovaná pre Boží dar. Musí ísť až do konca obety, pretože Otec ide až do konca, keď obetuje svojho milovaného Syna – a Matka robí to isté. Je tu, s úplným priľnutím k Ježišovi, jej odovzdanosť je ozvenou Ježišovho zvolania na kríži. Mária je prvá, ktorá nasleduje Krista až do konca, ako to žiadal on (RM, 18).

Z našej účasti na Máriinej viere vo chvíli, keď stojí pod krížom svojho Syna, sa učíme nasledovať Krista v jeho tajomstve poníženia. *«Pod krížom má Mária skrze svoju vieru účasť na strhujúcom tajomstve tohto poníženia. Azda je to tá najhlbšia "kenóza" (prázdnota) viery v dejinách ľudstva. Vierou má Matka účasť na smrti Syna, na jeho vykupiteľskej smrti»* (RM 18, 3). *«Ježiš Kristus, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom, uponížil sa a stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži»* (Flp 2,6-8).

Mária nás vedie na cestu Veľkej noci. S ňou sa učíme nechať Boha, aby nás viedol, kadiaľ On chce. Učíme sa zriekať sa «seba samých», aby v nás rástol Boh. Cesta, ktorou majú prejsť Kristovi učeníci, je cesta poníženia a pokornej lásky. Tak žil Jozef, ktorý bol najbližšie k Márii; s ňou sa učil zriekať sa svojho ľudského podielu, aby prijal Boží podiel.

MÁRIA JE UPROSTRED MODLITBY CIRKVI, UPROSTRED EUCHARISTIE

V roku 2004 Ján Pavol II. chcel, aby po Roku ruženca (október 2002-2003) nasledoval Rok eucharistie. Chcel tak vyzdvihnúť, že Mária nás vovádza do tajomstva eucharistie, pretože Bohorodička môže byť istým spôsobom nazvaná Matka eucharistie, keďže Sviatosť Oltárna je Telo Máriinho Syna. Je «eucharistickou ženou» par excellence.

«Pod krížom stála jeho matka».

Mária pod krížom je úplne pridružená k obete svojho Syna. Keď rímsky vojak prebodol srdce už mŕtveho Ježiša, Mária stála pod týmto krížom a tento úder zakúsila vo svojej duši, podľa Simeonovho proroctva: *«A tvoju dušu prenikne meč...»*. Otvorené Máriino srdce prijíma krv tečúcu z prebodnutého Ježišovho srdca. Mária svoju

existenciu úplne čerpala z otvoreného bohu Toho, ktorý bol čistým «darom».

Odteraz ani jedna eucharistia nemôže byť slávená bez Máriinej prítomnosti. Omša je obeta kríža, ktorá sa sviatostne sprítomňuje, a tak Panna Mária stojí tu, pri našich oltároch ako postava Cirkvi, ktorá obetuje a prijíma Boží dar.

Boh sa dáva pod krížom a oltár pripravujeme pod krížom. Tam sme i my. A ak sme tam preto, lebo Mária je tam... Ináč by sme boli ako učeník Ján, ktorý tomu neveril: bol pod krížom, nasledoval Ježiša, ako mohol, ale uveril až na nasledujúcej strane evanjelia, keď videl položené plachty: «*videl i uveril*». Dovtedy neveril. Hoci by aj nikto neveril, Boh sa dáva napriek tomu, pretože je tam jedna, ktorá tomu verí úplne a prijíma ho s dokonalým súhlasom. Je to Mária. Bez nej by sa Boh nemohol dať, pretože nebolo by nikoho, kto by Ho prijal.

Viera Cirkvi

Mária nám ukazuje cestu viery. Je to viera Cirkvi, je prvou veriacou. Cez ňu a s ňou sa učíme dôvere, odovzdanosti a vernosti. Na otázku: „*Kto v Cirkvi môže skutočne zachytiť celú milosť ponúknutú v sviatosti a odpovedať na ňu?*“, Urs von Balthazar odpovedá: Len nepoškvrnená Cirkev! Zaiste, údy Cirkvi nedokonale prijímajú Boží dar, ale za nedostatočným prijatím je tá, ktorá ho prijíma s dokonalým „fiat“.

Urs von Balthazar sa zaujímavo zmienil o Máriinom mieste v modlitbe Cirkvi pred eucharistickým prijímaním: «*Kto z nás pri svätom prijímaní prijíma Syna tak dokonale, ako on sa sám obetuje? Kňaz pravdivo hovorí pred sv. prijímaním: «Pane, nehľad' na naše hriechy, ale na vieru svojej Cirkvi*»². Potom poznamenáva, že ak Cirkev je kňaz a prítomné zhromaždenie, potom je lepšie, aby sa Pán nepozeral príliš zblízka na vieru svojej Cirkvi! Ale ak **je uprostred jeho Cirkvi Mária, s jej dokonalým, čistým a úplným úkonom viery**, potom Boh môže hľadieť na tento priezračný prameň, ktorým je Máriina

² Hans Urs von Balthazar, *Marie première Eglise (Mária, prvá Cirkev)* (1998).

viera, jej nepoškvrnené „fiat“, bez žiadnej námietky, bez žiadnej výhrady voči Božiemu plánu. Ak za ochabujúcim súhlasom údov Cirkvi je tá, ktorá ho prijíma s dokonalým súhlasom, potom sa Boh môže darovať úplne. V tomto dokonalom Máriinom súhlase je odteraz Cirkev, *na ktorej niet škvrny ani vrásky* (Ef 5,27).

V. MÁRIA A TAJOMSTVO ŽENY

MULIERIS DIGNITATEM (1988)

Na záver Mariánskeho roku, 15. augusta 1988, Ján Pavol II. vydal apoštolský list *Mulieris dignitatem - o dôstojnosti ženy*. Tento list ponúka veľmi peknú a správnu meditáciu o ľudskej bytosti utvorenej na Boží obraz, a o kresťanskom povolaní ženy. Mária po Kristovom boku je Žena, ľudstvo, ktoré došli k plnosti času. Mária je najautentickejšou osobou, úplne zjednotenou s Bohom, služobnicou na obraz Krista služobníka.

Na začiatku listu pripomína podstatnú pasáž z koncilového dokumentu, kde sa vyzdvihuje, ako hľadáme na Máriu v Kristovom svetle, ako existuje len vo vzťahu s Ním a pozýva nás hľadiť v tomto svetle na každú ľudskú bytosť, muža a ženu, v tom Kristovi, ktorý *«naplno odhaľuje človeka človeku a ukazuje mu jeho vznešené povolanie»*³.

Mária nemôže tvoriť izolovaný prvok našej viery. Je celkom zjednotená s Bohom a ponúka človeku tvár stvorenia, ktorému bolo navrátené jeho povolanie existovať na obraz a podobu jeho Stvoriteľa. *«človek – jediný tvor na zemi, ktorého Boh chcel pre neho samého – nemôže nájsť sám seba v plnej miere, iba ak v nezištnom sebaobetovaní»*⁴. Kristus je zaiste človek vo svojej plnosti, nový Adam, ale musel byť prijatý v úplne disponovanom ľudstve, bez čoho by sa jeho láska nemohla vnútiť a bol by nám zostal neprístupný. Ale našiel ženu, ktorá bola úplne disponovaná, pripravená porodiť život bez toho, aby nanucovala svoju túžbu po moci. Vedľa nového Adama,

³ *Gaudium et Spes* 22.

⁴ *Gaudium et Spes* 24.

Božieho Syna, ktorý sa stal človekom, môžeme vidieť stvorenie, novú Evu, úplne naplnenú milosťou svojho Boha.

Ján Pavol II. dlho meditoval o tomto tajomstve pretvoreného ľudstva, mužovi a žene, v disponibilite pre lásku vďaka Máriinmu „fiat“. Mária bola učenívú na Ducha Svätého a otvára ľudstvo pre vzťah Zmluvy. Je svedkom prvého vzťahu, ktorý nebol nikdy prerušený.

A tak *«celé ľudstvo, mužské a ženské, má sa spoznať v podstatne receptívnom postoji»*. Preto vzor ľudstva je podstatne «ženský». My sa máme dostať do tohto **«ženského ľudstva»**, **aby sme prijali Boží dar**. Žena je otvorená pre dar, ktorý ju nekonečne presahuje. Ľudstvo nedáva spásu, ľudstvo ju prijíma.

Z Á V E R

Mária nás teda vedie k opätovnému poznaniu a prehĺbeniu tajomstva Boha a človeka. Sme **v jadre** tajomstva viery. Vychádzame z rámca sentimentálnej úcty ponechanej na slobodu každého. Mária vovádza ľudstvo do existencie vzťahov; ľudstvo potrebuje nechať sa prepородiť pre tento život s Bohom, potrebuje Matku, aby zakúsilo Božie otcovstvo a skutočné ľudské bratstvo.

Mária svojou vierou a fiat je spojená s darom milosti a je ozajstnou prostredníčkou nezištnej lásky, miestom prameňa, kde spočíva Duch Svätý. Dáva zrod novému ľudstvu – Cirkvi – ona sama je tou cirkvou v jej počiatočnom vyprýštení a konečnom naplnení.

Táto úvaha koncilových otcov, autority Cirkvi a kresťanov našej doby o živote Cirkvi a jej poslaní nám pomáha, aby sme boli vďační za dielo, ktoré Boh dokonale utvoril na Márii ako vzore tajomstva povolania ľudstva.

Ako nemáme byť vďačné svätej Lujze za to, že prosila Spoločnosť, aby prijala Máriu za «jedinú Matku»? V Márii sa stretol Boží dar s vierou, s akou ho prijala, preto je pre nás vzorom ako prijímať Božiu milosť, jej ducha pokory, jednoduchosti a lásky, aby cez našu osobu a službu Pán miloval chudobných.

Sestra Anna PRÉVOST
dcéra kresťanskej lásky

Provincia Pamplona (Španielsko)

Škola Panny Márie Karmelskej
a svätého Jozefa v Zaragoze

Súčasný výzvy

MIESTO PRE VŠETKÝCH

Historické centrum mesta žije v rytme otvorenosti sa voči svetu.

Už viac rokov v tejto štvrti bývajú rodiny migrantov, z ktorých väčšina sú španielski Rómovia, tzv. gitáni. Realita marginalizácie a spoločenského vylúčenia je stále veľká v tejto štvrti: je to hlavné miesto chudoby a vylúčenia v Zaragoze.

V tejto starej štvrti sú mnohé ulice úzke, tmavé a chýba tam značná čistota, domy sú zväčša chatrné a niektoré sa rozpadávajú, a pritom sa stavajú už iné domy.

V jednom dome býva viacero rodiny, čo má neblahé následky: konflikty zapríčinené odlišnou kultúrou.

Existuje veľká jazyková rozmanitosť: španielčina, ktorá uľahčuje integráciu tých, ktorí prichádzajú z Južnej Ameriky; mnoho Afričanov hovorí arabsky, ale keďže ich oblasti sú veľmi odlišné, často sa vyjadrujú rozličnými dialektmi; žijú tu Portugalci, rodiny z východnej Európy (Rumuni, Bulhari, Ukrajinci) a dokonca i rodiny z Číny.

Čo sa týka náboženstva: mnohí sú katolíci, ale sú tu aj

mohamedáni, pravoslávni, adventisti, svedkovia Jehovovi a ďalšie sekty. A stále viac ľudí hovorí, že nikdy nepočuli hovoriť o Bohu.

Viacere komunity dcér kresťanskej lásky žijú v tejto štvrti a sú zapojené do rôznych sociálnych diel. Naša škola je privátne centrum, s podpísanou zmlouvou. Chodia sem žiaci 25-tich národností zo všetkých piatich kontinentov, všetci žijú v tejto štvrti. Škola má svoju históriu.

DEJINY ŠKOLY

V druhej polovici 19. storočia školu založila zbožná pani Benita Lobo, ktorá zhromaždila niekoľko detí a učila ich kresťanskej výchove. Svoju školu nazvala: «*Škola kresťanskej lásky pre chudobné deti*» a dala ju pod ochranu Panny Márie Karmelskej a svätého Jozefa. Ľud školu prekrstil na: «*Útulok Karmelu a svätého Jozefa*».

V roku 1896 sa dcéry kresťanskej lásky ujali vedenia útulku. Od začiatku cieľ bol veľmi jasný: prijímať počas celého roku deti z chudobných rodín.

Keď sa prvý dom stal príliš starým, sestry hľadali iné miesto pre prijatie viac ako 300 detí, pričom stále prosili verejnosť o almužnu.

V roku 1940, po mnohých skúškach a vďaka vynaliezavosti sestier, bola postavená nová budova – dnešná škola. Noviny sa postarali o rozšírenie informácie, priatelia architekti načrtli plány, boli zorganizované verejné zbierky a ľud štedro prispel svojou pomocou a aj spolupracoval na stavbe.

Postupne sa prostredie menilo: v štvrti sa usídlilo mnoho migrantov ako i gitáni žijúci v maringotkách a zapisovali svoje deti do školy. A tak si rodiny zo strednej sociálnej vrstvy začali zapisovať svoje deti do iných škôl. Takto nastala súčasná situácia, a to, že skoro 80 % žiakov sú deti migrantov 25-tich národností.

KOMUNITA PRIJALA ROZHODNUTIA

„Na sklonku svojho života budete súdení podľa LÁSKY“... nevieme, aký bude súd, ale je potrebné pripraviť sa naň každý deň:

Nechať sa evanjelizovať

Sme hlboko presvedčené, že naše spoločenské prostredie ovplyvňuje náš spôsob vnímania migrantov, ako i spôsob, ktorým sa situujeme voči druhým... Žijeme v štvrti, kde žijú migranti a pre nás je to skutočný Boží dar.

Spytovať sa na príčiny migrácie

Toto školské zariadenie nám dáva príležitosť spoločne vidieť, odkiaľ prichádza väčšina našich žiakov. Rodiny školy a žiaci prežili situácie, ktoré vidíme v médiách... bojovali za to, aby mohli opustiť svoju krajinu a zaplatiť si na cestu, ako napr. dali do hypotéky dom, zadlžili svoju rodinu!... Koľkokrát v našej komunitnej modlitbe prosíme Boha, aby mali odvahu uprostred toľkého utrpenia, keď prišli sem a nechali všetko za sebou.

Robiť tak, aby každý mohol rásť podľa svojej identity, kultúry, náboženstva a pod.

Žiaci rastú v škole a dobre si uvedomujú svoju situáciu. Vedia, že sa musia rešpektovať vo svojich rozdielnostiach a že ich spájajú mnohé veci: každý má poznať náboženstvo svojich spolužiakov, aby sa obohatili bez zrieknutia sa svojej identity, neodsudzovať druhého kvôli jeho odlišnosti; takto sa realizuje heslo našej školy: „Miesto pre všetkých“.

V našej škole slávime tzv. „Deň všetkých vyznaní viery a pokoja“. V ten deň naliehame na tejto pravde: Boh je láska vo všetkých náboženstvách a túži, aby sme sa modlili a spoločne sa usilovali o pokoj. Z príležitosti kresťanskej Veľkej noci, každý rok oslavujeme Život, pretože Boh chce, aby všetci ľudia mali život v hojnosti tak, ako to robil Ježiš.

Sú to nepatrné skutky, ale veríme, že pomôžu našim žiakom osvojiť si pevné základy, na ktorých budú môcť budovať budúcnosť pokoja, a tak spoločne žiť a pracovať, utvárať cesty priateľstva a lásky, a to prirodzene, pretože to sa majú učiť od svojho detstva... Je to sen, ktorý sa môže stať realitou.

Veriť, že humanizovať znamená evanjelizovať

Škola je privilegovaným miestom pre to, aby sa naučili stávať sa ľudskými, utvárať sa ako osoby. V prvom rade sú evanjelizovaní našou kvalitou prijatia, počúvania, rešpektovania rytmu každého mladého človeka. Či sa vari Ježišov pohľad zmenil, keď sa stretal s cudzincami? Čo robil v podobnom prípade? Vincent de Paul pozýval sestry, aby si často kládli túto otázku: Čo by urobil Ježiš Kristus na mojom mieste? Čo by povedal Ježiš Kristus? On bol Žid, stretal mnoho cudzincov a rozprával sa s nimi, napr. s Kanaánčankou. Učeníci mu povedali, že „kričí“ a chceli ju odohnať... a Ježiš sa necháva ňou osloviť, vypočul ju a chápal myšlienku tejto ženy a napokon obdivoval jej vieru. Toto evanjelium o Kanaánčanke nám ukazuje, že ľudské utrpenie je to isté, či je niekto Žid alebo cudzinec a vzbudzuje v nás rozhodnutie byť prítomné tam, kde sme a spoznávať Boha prítomného v srdci druhých ľudí bez ohľadu, o koho ide.

OTVORIŤ DVERE... BUDOVAŤ MOSTY

Žiť s odlišnými ľuďmi ma veľmi obohatilo. Po skoro 20-ročnej službe nasledovania Krista som vďačná a presvedčená, že môj život má hlboký zmysel, keď som po boku tých, ktorí prežívajú najväčšie ťažkosti, keď opustili svoju zem a rodinu a išli hľadať lepšiu budúcnosť.

Škola bola vždy v službe chudobného obyvateľstva, ale príchod migrantov, rodín žijúcich vo veľkej núdzi, gitánov... toto všetko definitívne otvorilo brány našej školy pre veľkú rozmanitosť.

Nie všetci akceptovali toto rozhodnutie, mnohé rodiny opustili školu, učitelia mali strach z nízkej úrovne štúdia... ale my sme začali cestu, z ktorej sa nedalo vrátiť a dobre sme vedeli, že toto rozhodnutie pre najchudobnejších bude od nás žiadať veľké úsilie. Boli nutné zmeny v štruktúre školy, pedagogiky, všeobecnej organizácii, ale najdôležitejšia zmena bola potrebná v našom srdci.

Postupne som spoznávala veľké bohatstvo jazykovej, náboženskej a kultúrnej rozmanitosti. Strach z neznámeho sa rozplynul, tieto osoby mali od tej chvíle pre mňa konkrétne meno a tvár, pomohli mi pochopiť, čo je to jednoduchosť a blízkosť, ktoré napomáhajú budovať bratskejší svet, sú pre mňa slovami evanjelia a pomáhajú napredovať v budovaní Božieho kráľovstva.

V tejto špecifickej situácii, vzbudzovať pozitívne výchovné skúsenosti v rámci školy nie je ľahkým rozhodnutím, ale to, že celý učiteľský zbor sa k tomu zaviazal, mi pripomína viac ako inokedy, že „láska je nekonečne vynaliezavá“.

Ešte by sa dalo veľa povedať, ale niet pochýb, že v tomto procese sme sa všetci naučili, že je dôležité mať otvorené srdce pre odlišnosť, srdce, v ktorom každá osoba nájde svoje miesto.

Sestra Mária Carmen Saz
dcéra kresťanskej lásky

NIEKOĽKO SVEDECTIEV MLADÝCH

Opustila som krajinu, aby som našla svoju matku

Chodím do tejto školy, mám 17 rokov a pochádzam z Nigérie, nádhernej krajiny, kde žijú sympatickí ľudia. Žila som so svojimi rodičmi a dvomi bratmi. Keď som mala 8 rokov, začali ťažkosti. Môj

otec nás opustil, nemal rád moju mamu a ona nemala peniaze, aby nás vychovávala a živila. Napadlo ju, aby odišla do Španielska a tam si našla prácu. Keď odišla, išli sme bývať k našej starej matke.

Ale po krátkej dobe naša stará mama zomrela. Život sa stal veľmi ťažký. Nemali sme priateľov, nemali sme peňazí, nikto sa o nás nestaral, boli sme sami. Museli sme ísť k nášmu starému otcovi, ktorý žil s inou ženou, a tá nás nemala rada. Takto som nikdy nešla do školy.

Radšej by som nehovorila o tom období; utiekla som z tohto domu s mojimi dvomi bratmi. Začala som si hľadať prácu a našla som ju po 2 týždňoch hľadania: tvrdá práca čistenia, hoci som mala len 11 rokov. Mzda bola veľmi nízka, ale bola som spokojná, pretože som mohla zaplatiť nájomné za bývanie a kúpiť niečo na jedenie. Táto situácia trvala niekoľko rokov, potom som povedala mojim bratom, že chcem odísť do Španielska nájsť našu mamu. Využila som príležitosť odchodu ilegálnou loďou, ktorý zorganizovali nejakí muži. Odchádzali na druhý deň ráno, a tak som nechala trochu peňazí mojim bratom a odišla so slovami, že sa čoskoro vrátim po nich.

Na lodi sme boli desiat. Veľmi som sa bála, pretože som vedela, že je to veľmi nebezpečné. Po našom príchode do Španielska polícia zadržala viacerých z našej skupiny cestujúcich a tí boli okamžite vrátení do Maroka. Prosila som Boha, aby mi pomáhal a on mi pomohol. Potom mužom posádky nasadili putá a mne sa podarilo uniknúť. Jedna žena mi pomohla nájsť našu matku v Zaragoze.

Naša skúsenosť zo stretnutia

Sme žiaci 9. triedy, najstarší zo školy, čoskoro ju opustíme. Naše mená hovoria za nás, kto sme: Precious, Chao Zhou, Marta, Yassine, Jhoymmer, Andrej, Marie Paule, Isabel, Judith, Alioune...

Pamätáme sa na náš príchod do školy, ničomu sme nerozumeli, čo sa hovorilo. Keď sme prišli na dvor a potom do triedy, zakúsili sme nostalgiu za našou krajinou a tými, ktorých sme opustili, obávali sme

sa, že už ich nikdy neuvidíme. Každé ráno sa náš zlý sen opakoval.

Avšak v škole nás niečo zaujalo, oslovilo: nikto nás nepovažoval za cudzincov, mali sme tu veľa spolužiakov z našich krajín, ktorí hovorili tou istou rečou a boli toho istého náboženstva.

Veľmi rýchlo sme sa cítili „doma“ a naučili sme sa poznávať našich spolužiakov, ktorí sú dnes naši najlepší priatelia, hoci ich náboženstvo, zvyky a kultúra sú odlišné.

Ďakujeme ľuďom, ktorí nás prijali, učiteľom, ktorí nám boli oporou pri našom učení a ťažkostiach, tým, ktorí nás naučili, že učiť sa neznamená len byť vzdelaným, ale aj vedieť sa obohacovať rozdielmi a vzrastať v tolerancii a deľbe. Sme vďační aj tým, ktorí nám dokázali, že každý z nás je veľmi dôležitý.

Napokon chceme povedať všetkým, že žiť s ľuďmi inej kultúry je vzácne obohatenie. To sme zakúsili v tejto škole.

Žiaci 9. triedy

Sestra Evelyne Franc, generálna predstavená
a sestra Žofia Daniščáková, generálna radkyňa

A

Aktuality z provincií

Návšteva Slovinskej provincie a Albánskej oblasti

4.-11. novembra 2012

«Zachovajte si nádej!», to je pranie, ktoré generálna predstavená, sestra Evelyne Franc želala sestrám Slovinskej provincie a Albánskej oblasti pri jej návšteve v Kosove.

NÁVŠTEVA ALBÁNSKEJ OBLASTI (Albánsko a Kosovo)

4. novembra 2012, sestra Tonja Tushi, oblastná vedúca s jej radou a vizitátorka Slovinskej provincie, sestra Bernarda Trček, s veľkou radosťou privítali sestru Evelyne a sestru Žofiu Daniščákovú, generálnu radkyňu, na novom letisku Kosova v Prištine.

Program 5. novembra bol veľmi obsažný. Po modlitbe a eucharistii slávanej vo viacerých rečiach, sestry piatich komunít Kosova s niektorými sestrami z Albánska sa zišli na stretnutie so sestrou Evelyne, ktorá bola veľmi šťastná, že vidí mladú tvár Spoločnosti na Kosove: 57 sestier, z ktorých 22 je v počiatocnej formácii, priemerný vek v Albánskej oblasti je 41 rokov.

V Kosove a v Albánsku je hlavným náboženstvom islam, katolícka viera je menšinová. Chudobných je veľmi veľa v oboch týchto krajinách poznačených dlhými rokmi komunizmu a vojnou v Kosove v roku 1999.

Všetky sestry ocenili príhovor našej generálnej predstavenej o vernosti charizme a ducha Spoločnosti. Rozhovory v nás posilnili pocit príslušnosti a rozšírili naše pohľady k novým obzorom. Potom sa radkyne Albánskej oblasti podelili o svoje radosti a starosti. Deň bol zakončený modlitbou večerných chvál spolu s chudobnými a obyvateľmi Letnice, mariánskeho pútnického miesta, kde je svätyňa Matky Božej. Až do roku 2002 tu bola komunita dcér kresťanskej lásky, ktorá po zemetrasení musela opustiť svoj dom. V tento deň prišiel biskup Kosova, Mons. Dodë Gjergji, požehnať a slávnostne otvoriť nový dom v Letnici. Potom na priateľské posedenie zostali obyvatelia dediny, niektorí kňazi, dcéry kresťanskej lásky viacerých komunít a z Neapolskej provincie, ktoré slúžia v Albánsku v meste Mollas.

Na druhý deň sestra Evelyne sa stretla so sestrami služobnicami z Kosova a Albánska. Pri rozhovore ich uistila o podpore a modlitbe v ich poslaní. Každá sestra služobnica predstavila svoju komunitu a v dialógu sa podelila o svoje radosti, starosti a úlohách sestry služobnice.

NÁVŠTEVA SLOVINSKEJ PROVINCIE

Slovinská provincia pôsobí vo viacerých krajinách: Macedónsku, Chorvátsku a Slovinsku.

V Macedónsku

Návšteva ďalej pokračovala v Macedónsku, susednej krajine (Macedónsko patrilo do bývalej Juhoslávie), kde dcéry kresťanskej lásky pôsobia v dvoch komunitách patriaciach do tejto provincie. Od roku 1991

je Macedónsko nezávislé od bývalej Juhoslávie a v krajine žije 65% pravoslávnych obyvateľov a 33 % mohamedánov.

V Bitole, po stretnutí s členmi Spolku svätého Vincenta de Paul, sa sestra Evelyne stretla s tromi setrami komunity, ktoré sú v službe starcov, chorých a opustených ľudí tohto prostredia, kde žije málo katolíkov.

V Skopje, hlavnom meste Macedónska, sestry prijímajú najnúdznejších, zaisťujú rôzne služby a stravu pre nich. Sestry prijímajú do svojho domu ľudí z okolitých dedín, ktorí prichádzajú na vyšetrenia do

nemocnice alebo za administratívnymi záležitosťami, keď si vybavujú potrebné doklady. Večer sestra Evelyne priletela do Ľublány – hlavného mesta Slovinska, ktoré tak isto ako ďalšie krajiny bývalej Juhoslávie, sa stalo nezávislým v roku 1991.

Slovinsko

Členky provinciálnej rady, provinciálny direktor, P. Rok Gajšek a všetky sestry provinciálneho domu v Šentjakobe privítali sestru Evelyne a sestru Žofiu. Všade ich očakávali a vítali s nadšením a v duchu živej viery.

8. novembra, po eucharistii, ktorú slávil arcibiskup Ľublány, Mons. Anton Stres, CM, všetky sestry provincie prišli na stretnutie so sestrou Evelyne, kde im hovorila o príslušnosti k Spoločnosti. Po ňom mali príležitosť k dialógu. Boli zodpovedané mnohé otázky a podané rôzne usmernenia. Deň bol zakončený slávnostným večierkom, ktorý vyzdvihol krásu slovinskej hudby a piesní.

9. novembra, po eucharistii slávenej vizitátorom Misijnej spoločnosti, P. Pavle Novakom, sestra Evelyne išla na Mirenski Grad /mesto Miren/ na stretnutie so sestrami a komunitou vincentínov, ktorí vedú toto duchovné centrum a konajú pastoračnú službu.

Potom nasledovala návšteva starších sestier v Mengeši, v novom Dome svätej Kataríny Labouré – je tu zároveň i domov dôchodcov. Staršie sestry si vypočuli nové správy o Spoločnosti a povzbudivé slová sestry Evelyne. Sestry sa veľmi tešili tomuto rozhovoru a rozhodli sa ešte horlivejšie modliť za celý svet.

Vincentská mariánska mládež netrpezlivo čakala na návrat návštevníčok do provinciálneho domu, aby sa podelili s nimi o svoje duchovné napredovanie a apoštolské aktivity. Sú vďační, že nachádzajú oporu pri sestrách, ktoré otvárajú dvere svojho domu rodinám, deťom a všetkým tým, ktorí túžia po lepšom živote.

Chorvátsko

10. novembra, sestra Evelyne a sestra Žofia odišli do Chorvátska. Prvou zastávkou bolo Volosko, kde sestry pripravujú zmenu funkcie domu: jedna časť bude slúžiť starým ľuďom a druhá časť sestrám, ktoré chcú zostať blízko ďalším chudobným.

Druhou zastávkou bol Záhreb, hlavné mesto Chorvátska. Tu sestra Evelyne vykonala „historickú“ návštevu u záhrebských milosrdných sestier, ktoré patria do vincentskej rodiny a od založenia žijú podľa Pravidiel svätého Vincenta de Paul a svätej Lujzy de Marillac. Táto kongregácia túži viac sa priblížiť Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

V Záhrebe, štvrti Dubec, po speve detí pokračoval večer deľbou zo života dcér kresťanskej lásky a ich služby v tejto krajine, ktorej hlavným náboženstvom je katolicizmus (87,8 %).

11. novembra bola návšteva ukončená účasťou na farskej sv. omši v kostole plnom mladých rodín s deťmi a bolo ťažké nájsť čo len jedno miesto.

Pred odchodom vizitátorka vyjadrila za seba i za všetky sestry veľkú vďačnosť za milosť tejto návštevy, za oporu a dané usmernenia.

Sestra Cveta JOŠT a sestra Donata BARDHAJ
dcéry kresťanskej lásky

Filipínska provincia

Cesta k chudobným po kalamite spôsobenej uragánom v Davao

4. decembra 2012 obrovský uragán pomenovaný „Pablo“ zasiahol východné Davao na juhu Filipín a kruto zasiahol štyri mestá: Boston, Cateel, Baganga a Caraga.

Nárazový vietor s hukotom a vírom došiel v noci a zapríčinil obrovské škody, pri ktorých zahynuli stovky ľudí alebo im navždy pozmenili život. Mesiac po katastrofe boli mestá ešte v biednom stave a ľudia sa pomaly a bojzливо stavali na nohy...

V dedinách boli zničené a zrútené domy, ktoré vytvárali jednu veľkú hromadu odpadu. Po poliach a na okolitých pahorkoch, alebo horách, ktoré vymedzujú obzor, boli na hektároch bezpočetné kokosovníky vyvrátené ako kúsky dreva alebo zlomené v rovnakej výške, v strede, akoby neviditeľnou kosačkou. Staré i mladé stromy ležali po zemi vykorenené, strešné krytiny rozbité na kúsky, železné stĺpy a brvná boli až groteskne pokrivené. Väčšina škôl, kostolov a budov bola zničená alebo zostala bez striech. Po krajoch ciest, ako huby, vyrástli provizórne prístrešky, niektoré z nich také maličké, že boli nedostatočné na to, aby v nich mohla jedna rodina spať a ako podlahu mali len zem.

Ako pri predchádzajúcich katastrofách v krajine, i teraz dcéry kresťanskej lásky našej provincie začali kampaň pre senzibilizáciu obyvateľstva a zozbierali pomoc od rôznych inštitúcií. Pod vedením sestry Márie Terezy Muedy, dcéry kresťanskej lásky, dve skupiny

sestier zídenných z rôznych komunit, sa zmobilizovali, aby odpovedali na potreby ľudí, ktorí prežili uragán „Pablo“ od 17. decembra 2012 do 4. januára 2013. V spolupráci s miestnym biskupom a ďalšími skupinami utvorenými pre pomoc obetiam uragánu, dcéry kresťanskej lásky v spolupráci s kňazmi a bratmi kamiliánmi, hlavnými organizátormi zdravotníckej pomoci pre obeť katastrofy, boli k dispozícii pre zdravotnícku službu pri obyvateľoch farnosti sv. Jakuba v meste Cateel.

Sestry boli v službe obetiam - obyvateľom Baranga de Cateel, prostredníctvom série zdravotníckych misií. Vytvárali priateľské vzťahy s nimi, boli pozorné k ich nešťastiu, ošetrovali ich zranenia, zabezpečovali im potrebnú materiálnu pomoc, povzbudzovali ich a so súcitom počúvali ich osobné príbehy a mnohé otázky. Niektorí prešli pešo veľa kilometrov od ich domova na horách až po miesto, kde by sa mohli stretnúť s lekárom. Keď sme sa ich pýtali, kde bývajú, odpovedali: «Už nemáme dom, kde by sme žili». Niektorí rozprávali, ako zázračne unikli smrti a vyjadrovali svoju nádej na to, že si budú môcť znovu postaviť bývanie, ale nevedeli ako.

Pozostalí, ktorí prežili v Cateel, veria, že Boh ich neopustil, že naďalej kráča s nimi a stará sa o ich potreby, hoci ich zajtrajšok sa môže zdať neistý. V ich jednoduchej, ale hlbokjej viere vedia, že Boh sa stará o nich, hoci tvár tragédie je ešte taká reálna a prítomná. Jeden muž, čo prežil „Pablo“ vyrozprával dojemný príbeh: Keď uragán dosiahol kraj Baranga, farské kostoly a kaplnky boli zničené, ale oltáre zostali neporušené. Ľudia v tom videli znak Božej prítomnosti uprostred nich.

Pre nás, dcéry kresťanskej lásky, bolo milosťou zdieľať utrpenie obetí a byť tam, aby sme im pomáhali. Dni, ktoré sme strávili s nimi, boli mimoriadnou chvíľou pre zakúšanie vincentského ducha a charizmy. To, že sme sa ponáhľali k našim trpiacim bratom, ako to robili naši Zakladatelia, im pomohlo mať znovu túžbu žiť.

To, čo sme prežili, viac sprítomnilo vianočné tajomstvo a aj vianočné slávnosti sa stali živšie. Prijatím reality chudobných ľudí, ktorí prežili „Pablo“, do jasličiek našich srdc, sa Dieťa Ježiš znovu narodilo. A spätne, chudobní nás evanjelizovali svojou vrúcnou vierou, ktorá žiarila viac ako hviezdy na nočnej oblohe.

Skupina dcér kresťanskej lásky,
dobrovoľníčky v Cateel

Belgická provincia

Z príležitosti 25. výročia
existencie skupiny Vincentské zdroje

Zrnko, ktoré vyklíčilo

Počas víkendu 9.-10. marca 2013 sme oslávili 25 rokov existencie skupiny „Vincentské zdroje“ pre dospelých, mladých ľudí a rodiny s deťmi.

V roku 1988 sme na provinciálnom zhromaždení vyjadrili túžbu navrhnuť mladým ľuďom čas formácie vo vincentskej charizme. Po tomto zhromaždení bola vytvorená komisia s názvom „Vincentský dynamizmus“. Do tohto plánu sa osobitnejšie zapojili tri sestry. Ich prvou starosťou bola vlastná formácia účasťou na stretnutiach mladých na iných miestach, s inými kongregáciami, aby sa naučili vytvárať stretnutia pre mladých a animovať víkendy zamerané na reflexiu. Potom sestry samé začali organizovať podobné stretnutia pre mladých.

Hneď na začiatku naplánovali tri víkendy na rok (od soboty 14.00 h do nedele 17.00 h), najskôr v kláštoroch alebo opátstvach, neskôr v jednej turistickej ubytovni pre mládež.

Každý víkend je príležitosťou prehliť jednu tému. Tému rozoberáme pod štyrmi rôznymi aspektmi:

- Ježiš, ty si prameň života
- Vincent, tvoje ruky sú predĺžením tvojho srdca
- Mládež, ty si perlou v Božích rukách
- Po ceste k zmene (so svätým Pavlom).

Ako oslovujeme mladých a odkiaľ prichádzajú?

Mládež prichádza z rôznych krajov. Oslovujeme ich počas každoročných stretnutí v Taizé, buď formou letákov (zasielaných poštou alebo cez počítač), alebo cez oznamy vo farských novinách, či na webovej stránke, alebo individuálnym pozvaním... Takto oslovíme asi 50 mladých, z ktorých 20 až 30 pravidelne chodí na stretnutia.

Priebeh víkendov

Každý víkend začína chvíľou zvitania, potom predstavíme tému, nasledujú rozhovory v menších skupinách alebo vo veľkej skupine, potom úvaha a stíšenie, ktoré ukončíme modlitbou, chválami alebo eucharistickou slávnosťou.

Eucharistiu slávi jeden mladší kňaz z Opátstva z Grimbergenu, bývalý účastník stretnutí. Tento kňaz sa už viac rokov zúčastňuje na púťach do Taizé a na našich víkendoch.

Slávnosti animuje jeden mladý permanentný diakon. Spolu s manželkou patria do animátorskej skupiny našich víkendov. Sprevádzajú nás tiež na našich púťach a stretnutiach do Taizé. Ich deti sa tiež zúčastňujú na víkendoch, kde je pre nich pripravený detský program.

S rokmi títo mladí vyrástli, založili si rodiny a naďalej prichádzajú so svojimi deťmi, menšími i veľkými, a do skupiny stále prichádzajú noví ľudia. Už asi päť rokov títo mladí si sami pripravujú program na víkend a tvoria dobrú animátorskú skupinu. My, dcéry kresťanskej lásky, sme naďalej prítomné, zvlášť počas rozhovorov.

Ako sa odráža duch služby u týchto mladých?

Duch vincentskej služby je dobre vidieť: skupina prijala medzi seba niekoľko mladých hendikepovaných (4 autistov a jedného

mladíka na vozíčku), tí silnejší sú im k službám, a takto sa každý cíti dobre. Viacerí mladí sú zapojení do činnosti vo svojich farnostiach alebo v iných aktivitách solidarity.

- V jednej rodine, kde prežívajú ťažkosti, ich dieťa – autista prijalo krst po primeranej príprave s našou skupinou. Krstný otec a krstná matka, členovia skupiny, vzali vážne svoj záväzok a pravidelne pomáhajú tejto rodine.
- V rodine Mareka, diakona a jeho manželky, sa pravidelne schádza jedna skupina mladých.
- Ďalší manželský pár katechizuje deti a pripravujú ich na prvé sväté prijímanie v spolupráci s ich rodičmi. Manželka učí holandčini poľské deti. Každý rok chodí do Poľska s mladými, kde so skupinou stavbárov stavajú materskú školu. Každý mesiac animuje vo svojej farnosti „Taizé – večierok“ a zúčastňuje sa na príprave nedeľných eucharistií.
- Anna-Mária bola už trikrát v Indii, kde pomáhala sestram Matky Terezy.
- Ria chodí do zboru mladých a je katechétkou.
- Wim je člen farskej rady.
- Karine pripravuje programy pre mladých a prispôsobuje témy víkendov pre najmladších.

Sme vďačné a zároveň hrdé na túto pevnú skupinu zaangažovaných laikov, ktorí sa ujímajú duchovnej animácie mládeže. Ďakujeme tiež všetkým dcéram kresťanskej lásky, zvlášť našim starším a chorým sestram, za ich záujem a spojenie v modlitbe na tento úmysel.

Sestra Gilberte HAESENDONCK
dcéra kresťanskej lásky

Duchovná skúsenosť svätého Vincenta

Džiny Spoločnosti

Vincentská spiritualita nie je v žiadnom prípade „gramatika“ svätosti, ktorú si treba naštudovať a potom aplikovať. Je to život, skúsenosť, ktorú musíme prijať, aby sme podporili prácu milosti v ľudskom živote.

Pokúsime sa sledovať krok za krokom duchovnú skúsenosť Vincenta de Paul, aby sme zachytili hlavné smery, oporné body a dôležité chvíle jeho života. Táto jeho duchovná cesta sa rozvinula v piatich etapách, ako sme to videli v obsahu. Tieto obdobia sa niekedy prekrývajú jedny cez druhé, pretože nie je ľahké rozkrájať život na „porcie“! Uvidíme však, že toto rozdelenie na etapy vo svojom celku je dosť presné.

I. 1581-1595: RODINA

V súčasnosti si lepšie uvedomujeme miesto rodiny v duchovnom napredovaní svätcov. Kedysi sa často nazdávali, že niektorí budúci svätci prichádzali na svet už akoby vystrojení určitou zázračnou svätosťou a že ich milosť sprevádzala od okamihu narodenia až po ich vstup do neba, samozrejme triumfálny. Určite to tak nebolo v prípade Vincenta de Paul a možno povedať, že z prvých pätnástich rokov svojho života si odniesol

skúsenosť:

- hlbokej rodinnej lásky a vzájomnej oddanosti,
- vidieckej a roľníckej mentality,
- skúsenosť chudoby a manuálnej práce.

Sú to tri rozhodujúce skúsenosti pre orientáciu života toho, kto vedel z nich správne vyťažiť.

RODINNÁ SKÚSEŇ

Na začiatku konferencie o čnostiach dedinských diev sa svätý Vincent vyjadril takto: „*Rád vám budem rozprávať o čnostiach dobrých dedičaniek, lebo ich zo skúsenosti poznám; sám som synom chudobného roľníka a žil som na vidieku až do svojich pätnástich rokov.*” (Coste IX, 81). Vincent de Paul toto povedal 25. januára 1643, vtedy už mal šesťdesiatdva rokov.

Táto pripomienka nám umožňuje veriť, že Vincent de Paul viackrát v sebe obnovoval spomienku na svoju matku a dve sestry, Máriu a Klaudiu.

O dedinských devách Vincent hovorieval: „*...nevychvaľujú sa tým, čo majú, nerozprávajú o svojich príbuzných, ... Ich reč je celkom jednoduchá a pravdivá... sú spokojné s tým, že majú stravu a odev... Väčšina sa uspokojí s chlebom a polievkou, hoci ustavične pracujú a ich práce sú ťažké ... nevedia, čo je to líškanie... ... Vráti sa domov z práce ukonané, unavené, spotené, a zablatené, aby si zajedli skromného pokrmu. Keď medzitým znovu treba ísť pracovať, keď im otec a matka prikážu vrátiť sa, hneď znova idú a nehladia na to, že sú unavené, zablatené a ich šaty špinavé... ” (Coste IX, 79-94).*

Tieto niektoré črty sú takého tónu a také presné, že nás nemôžu miasť. Vidíme dobre vzťah medzi duchom dcér kresťanskej lásky a týmto obdobím života Vincenta de Paul od 1581 do 1595. Predstavoval si vás a ponímal vás podľa typu landských dievčat dediny Pouy /puj/ a možnože podľa vzoru svojej matky a svojich sestier.

Je isté, že Vincent de Paul zakúsil život v milujúcej sa a zjednotenej rodine. Preto mohol vždy prejavíť veľmi veľkú lásku k svojej matke, bratom, sestrám a synovcom. Keď rozprával o komunite a vzťahoch v komunitnom živote, veľmi často používal slovník zo života rodiny, a možnože zvlášť ten, ktorý zakúsil vo svojej rodine: „Ako sa majú vaši? Pozdravte vašu rodinku...

Vaša tunajšia rodina sa má dobre...". Tak isto v prvých pravidlách charitatívnych spolkov a Spoločnosti dcér kresťanskej lásky určil: „Budú sa mať rady ako sestry...". Voči chudobným budú dcéry kresťanskej lásky povzbudzované správať sa ako „ich matky“, a pod. Aj tu môžeme spoznať vzťah medzi vincentskou spiritualitou a obdobím jeho života v rodine 1581-1595. Vedome či nevedome, vynárajú sa komunitnej spiritualite svätého Vincenta spomienky na to, čo prežil na hospodárstve v Ranquines /rankin/.

SKÚSEŇ Z VIDIECKEJ A ROĽNÍCKEJ MENTALITY

Vincent de Paul zostal v hĺbke srdca sedliakom, hoci viac ako päťdesiat rokov prežil v meste.

Jeho činy, psychológia, ktorú nazvali jeho pomalosťou, jeho spôsob správania pred veľkými tohto sveta alebo v otázke peňazí, príklady, ktoré celkom prirodzene používal pri svojich prednáškach a v korešpondencii, jeho zmysel pre Božiu prozreteľnosť..., toto všetko je hlboko poznačené jeho sedliackymi koreňmi. Koreňmi, za ktoré sa spočiatku hanbil, pretože ich spočiatku používal na to, aby sa pokoroval a niekedy dokonca, aby sa chválil!

Celkom prirodzene tento vidiecky a sedliacky charakter poznačil i spiritualitu Vincenta de Paul a aj spiritualitu jeho nasledovníkov, zvlášť po evanjeliovej stránke. Keď Vincent de Paul myslel na Ježiša Krista, zaiste v ňom videl niekoho, kto žil na vidieku a určite existovala skutočná blízkosť medzi Vincentom de Paul a evanjeliom. Ako sa prejaví táto blízkosť u Vincenta de Paul? Možno jeho zmyslom pre konkrétny skutok, jeho nedôverou k prchavým teóriám, jeho záľubou v jednoduchosti, v realistickej pokore so sedliackymi koreňmi, v jednoduchom, konkrétnom a priamom prístupe k veciam.

SKÚSEŇ CHUDOBY A MANUÁLNEJ PRÁCE

Aj toto bola základná skúsenosť s hlbokým a trvalým ohlasom. Bol len synom "chudobného roľníka"; hospodára, ktorý sa musel spoliehať na svoju prácu, aby mohol užiť svoju rodinu. Neexistovala škola pre chudobných, lebo dievčatá a chlapci už od mladosti museli pomáhať v práci na malom

gazdovstve.

Vincent pásol stáda na brehoch rieky Adour /adúr/. Poznal život chudobných detí, život v rodine, ktorá musela odvádzať dane a rôzne iné odvody.

Jeho prvým reflexom ako pätnásťročného bude zachrániť sa, oslobodiť sa, usilovať sa mať šťastie a dostať sa do takých podmienok, aby si mohol pomôcť a pomôcť i svojej rodine z ťažkostí. Nevedel, že Boh ho určil pre chudobných, a to v prvom rade pre chudobných na vidieku. Táto rodinná skúsenosť z rokov detstva 1581-1595 ho pripravila pre intenzívnejší život tohto povolania. Paradoxne sa stane, že práve chudobní sedliaci mu vo Folleville /folvil/ a v Châtillon /šatijö/ ukážu zmysel a smer, aké má dať svojmu životu.

Na Vincentových perách, ktorý žil v meste viac ako štyridsať rokov, nachádzame výraz jeho nostalgie za sedliackou zemou svojho detstva: *„Musím Vám úprimne povedať, že napriek mojej nevládnosti opäť veľmi túžim ísť ukončiť môj život v prírode, pracujúc v niektorej dedine. Zdá sa, že by som bol veľmi šťastný, keby mi Boh preukázal túto milosť“* (Coste V, 203-204, List jednému misionárovi zo 17. októbra 1654).

Táto prvá etapa v duchovnom napredovaní Vincenta de Paul je význačná a presne určená. Sme v roku 1595: vtedy Vincent ako 14-ročný žije vo svojej rodine, na gazdovstve v Pouy /puj/, možno v tom čase je ešte negramotný.

II. 1595-1610: ŽIVOTNÁ DRÁHA

Abelly nám opisuje prvý dôležitý obraz v živote mladého Vincenta: *„Jeho otec dobre videl, že toto dieťa môže robiť niečo lepšie ako len pásť dobytok. Preto sa rozhodol dať ho na štúdiá. Rozhodol sa pre to tým radšej, že poznal istého opáta v neďalekom opátstve (4 km?), ktorý pochádzal z rodiny asi tak chudobnej ako on, vedel však použiť svoje benefícium pre svojich bratov. A tak tento statočný muž si myslel, že keby jeho syn študoval, mohol by jedného dňa dostať benefícium a službou Cirkvi by zároveň pomohol*

aj svojej rodine a jeho ostatným deťom” (Abelly, 1. kniha, 1. kap., str. 8, vydanie z roku 1664).

Ten istý Abelly ďalej spresňuje, že Vincentov otec pred svojou smrťou v roku 1598 napísal do testamentu, že *„chce a si praje, aby sa jeho synovi Vincentovi naďalej pomáhalo v jeho štúdiách”* (Abelly, I. kniha, 1. kap., s. 12).

Vec sa zdá jasná, zvlášť čo sa týka vtedajších platných zvykov v tomto spoločenskom a krajevom prostredí: išlo teda o určitý druh investícií a rodinnej zmluvy. Vsadilo sa do najnadanejšieho a urobilo sa všetko možné, len aby bol úspešný. Následne mal zo svojho majetku vrátiť stonásobne svojej rodine.

A tu je, podľa môjho názoru, hlavný motív, ktorý objasní a vysvetlí správanie a cestu Vincenta v nasledujúcich rokoch. Sám Vincent potvrdí dvakrát tento prístup:

- vo svojom liste matke zo 17. februára 1610,
- v opise jeho poslednej cesty do rodného kraja v roku 1623.

Ak si dobre prečítame tieto dva dokumenty, zbadáme, čo prevláda vo Vincentovej starosti aj po roku 1617, a to rodinná zmluva.

Vo svojom liste zo 17. februára 1610 hovorí trochu o záležitostiach, napredovaní, návrate do kraja: *“aby som strávil zvyšok mojich dní pri Vás”* (Coste I, 18-20).

Čo sa týka opisu jeho poslednej cesty do rodného kraja, zdá sa, že Vincenta najviac rozrušil pocit, že zradil zmluvu: *„V deň, keď som odchádzal, som veľmi trpel, že musím opustiť svojich chudobných rodičov. Celou cestou som len plakal. K týmto slzám sa pridala myšlienka pomôcť im (hľa, zmluva!) a zlepšiť im ich postavenie, dať tomu toto, druhému zas ono. Moja rozčítaná duša im delila to, čo som mal i nemal... Tri mesiace som zotrval v tomto dotieravom zápale, ako pomôcť mojím súrodencom. Toto neustále ťažilo moju úbohú myseľ.”* (Coste XII, 219).

To, čo nám hovorí Abelly o rozhodnutí otca v roku 1595 a čo Vincent napísal svojej matke v roku 1610, nám dáva možnosť spoznať nadväznosť udalostí, do ktorých dobre zapadá Vincentov odchod do školy (kolégia). V roku 1595 teda Vincent začína v Daxe školu u františkánov. Čoskoro sa tu

ukazuje ako dosť dobrý žiak a dôverujú mu, pretože je mu zverená práca domáceho učiteľa malých detí pána Comet /kome/, ktorý ho od tej chvíle prijíma k sebe. Aké povýšenie! Možno preto sa nedivíme reakcii, ktorú prejavil, keď mu jedného dňa oznámili v škole, že ho prišiel navštíviť jeho otec. Odmietol ísť sa s ním stretnúť kvôli hanbe (to priznal neskôršie) za sedliacky vzhľad svojho otca.

V roku 1596 ho odporučili jeho vychovávatelia, pán Comet, advokát v Daxe a jeho dobrodinec, aby v Bidache /bidaš/ prijal tonzúru ako symbol vstupu do duchovného stavu a nižšie svätenie – teda dvoch prvých etáp k postupu ku kňazstvu.

V rokoch 1595-1597 sa nám jasne objavujú dve veci:

- existovala skutočná rodinná zmluva, t. j. obeta rodiny potvrdená otcovým závetom, aby Vincent mohol študovať, a tak následne pomáhať svojim súrodencom;
- už v prvých dvoch rokoch štúdia v Daxe Vincent silne pociťuje rozdiel medzi jeho bývalou a terajšou situáciou. Možnože pociťuje určitý „závrat“ z toho, čo sa mu zdalo ako začiatok povýšenia.

Bezpochyby v roku 1597 Vincent začína študovať na univerzite v Toulouse /tulúz/, pretože v roku 1604, po siedmich rokoch štúdiá, sa stáva bakalárom. Hoci vtedajšie fakulty neboli také, aké sú v súčasnosti, poznamenávame jednak dobré schopnosti nášho študenta, ktoré presahujú priemer a z druhej strany jeho ambície. Vyštudovať na univerzite umožňovalo v tom čase jasne myslieť na postup, niečo viac ako obyčajnú malú vidiecku farnosť (porovnaj: Vincent veľmi nenaliehal na tom, že má ísť za farára do malej farnosti v Tilh /til/, a naopak, v roku 1604 sa veľmi snažil ísť do Bordeaux, kde by mal určitú šancu nechať si prideliť jedno biskupstvo toho kraja).

Vincent medzitým kráča skôr rýchlym krokom po ceste, ktorú si vybral: tonzúra a nižšie svätenie 20. decembra 1596 v Bidache, pričom má len 15 a pol roka; nižšie diakonské svätenie v Tarbes 19. septembra 1598 ako 17-ročný; diakonát v Tarbes 19. decembra 1598; kňazstvo v Château-l'Évêque /šató levek/ ako 19 a polročný 23. septembra 1600.

Zdá sa, že Vincent sa ponáhľa. Niektorým, ako napr. Abellymu a tým,

čo po ňom nasledovali, to prekáža a neváhajú „posunúť“ dátum jeho narodenia na rok 1576, čím by Vincent de Paul prijal kňazstvo vo veku... 24 rokov – čo bol minimálny vek krátko predtým určeným Tridentským koncilom!

O jeho pobyte a štúdiu na Fakulte v Toulouse /tulúz/ nevieme veľa. Študentský život v tej dobe a toto horúce mesto boli skôr pohnuté. Vieme tiež, že aby mohol zaplatiť za svoje štúdiá, prijal zodpovednosť za malý penzión, kde prijímali mladých žiakov, najskôr to bolo v Buzet-sur-Tarn /büze sür tarn/, neskôr v Toulouse.

Vincent de Paul získal titul bakalára teológie v roku 1605. V tom čase nastali vážne finančné ťažkosti, ktoré ho viedli do Marseille. Temné roky sa stali veľmi nejasnými. Z tohto obdobia vlastnime len dva listy (Coste I, 1-17) pánu Cometovi, v ktorom mu vo zvláštnom svetle objasňuje tri uplynulé roky (porov. Sv. Vincent a charitatívna činnosť */Saint Vincent et la Charité/*, coll. Maîtres spirituels, A. Dodin, s. 144-148).

Len dva listy! Toto nás neoprávňuje moc pokročiť v našich dedukciách. Avšak v súčasnom stave dokumentácie sa mi zdá, že zostávame blízko skutočnosti, ak si predstavíme určitého Vincenta, ktorý je predovšetkým zaujatý túžbou po spoločenskom raste a uskutočnení jeho zmluvy. Takého Vincenta vlastne nachádzame v liste zo 17. januára 1610. Čo sa stalo medzi týmito dvomi dátumami? V každom prípade nič, čo by zmenilo plány a perspektívy Vincenta de Paul.

Podľa oficiálnych dokumentov nachádzame Vincenta de Paul v Paríži vo februári. Je poradcom a almužníkom */pozn. prekl. rozdávatelom almužny/* kráľovnej Margity, vojvodkyne z Valois */valua/* (Coste XIII, 8). Býva na ulici Seiny, v štvrti sv. Germána-des-Prés */dé pré/*, naproti palácu kráľovnej. Povedali by sme, že obdobie túžobného úspechu prišiel. Alebo aspoň je na dosah ruky, ako to necháva zahliadnuť Vincentov list jeho matke a rodine. Prečítajme si ešte raz začiatok tohto listu: „*Ale natoľko dúfam v Božiu milosť, že požehná moje námahy a dá mi čoskoro prostriedok* (možno finančný?) *k zaisteniu slušného benefícia, aby som mohol stráviť zvyšok mojich dní pri Vás*“ (Coste I, 18).

List je datovaný zo 17. februára 1610. Presne o tri mesiace Vincent podpisuje listinu, ktorou sa stáva vlastníkom opátstva svätého Leonarda de-Chaumes */d'šóm/* cisterciánov, v diecéze Saintes */sěnt/* (Coste XIII, 8-13).

V skutočnosti išlo o mrzutú záležitosť, ale Vincent to v tej chvíli nevedel. Vrtkavosti a neistoty prichádzajú jedna za druhou. Prvá polovica roku 1610 sa vpisuje pod znamenie rodinnej zmluvy. Vincent je hlboko presvedčený, že čoskoro nastane chvíľa, kedy sa vráti do rodného kraja, a zvyšok svojich dní prežije pri svojich najbližších.

V tej dobe nastáva prvá trhlina, ktorá potrhá celý plán. Túto drámu Vincent vo svojej starobe bude pripomínať so živosťou pamäte, ktorá niekedy charakterizuje starých ľudí. Vincent ako 75-ročný rozprával: „*V Spoločnosti je jedna osoba (to bol on sám), ktorý keď bol obvinený z krádeže svojho spoločníka a za takého bol verejne vyhlásený v tom dome, hoci toto nebola pravda, nechcel sa však nikdy ospravedlňovať z toho a keď videl, že je falošne obvinený, myslel si takto: „Budeš sa ospravedlňovať, keď ťa obžalujú z niečoho, čo nie je pravda?“ Povedal si: „Nie! Bože, treba to pokorne zniesť!“ A tak aj urobil. Čo sa stalo potom? Páni, stalo sa toto. O šesť mesiacov (podľa autora Abelly Vincent vraj povedal: šesť rokov), že ten, ktorý bol okradnutý, je na sto míľ odtiaľto, uznal svoju chybu, napísal to a prosil o odpustenie. «Vidíte, Boh chce niekedy skúšať osoby, a preto dovoľí, aby sa udiali podobné stretnutia. » (Coste XI, 337).*

Tak ako pri opise poslednej cesty do rodného kraja, i tu vekom pokročilý Pán Vincent ťaží mravné ponaučenie z udalosti. Pre ilustráciu poučenia rozpráva udalosť a takto zameriava alebo odvracia dosah drámy.

Ocitáme sa pred dvomi možnosťami pohľadu na udalosť. Pre nás najzaujímavejšie nie je vidieť Vincenta ako sedemdesiatročného rečníka, ale vidieť ho obvineného ako 29.-ročného a úplne odlišného.

Abelly má svoj vlastný pohľad na fakt. V Paríži býval Vincent v izbe s jedným zo svojich rodákov, sudcom zo Sore (kraj Landy). Vincent bol v tom čase chorý, ležal doma, jeden sluha donášajúci tovar prechádzal tade a pravdepodobne sa zmocnil sudcovho mešca. Vincent bol hneď podozrivý (bolo ho teda možné podozrievať?) a Abelly pokračuje veľmi živým štýlom: “*Ten druhý (sudca) kričí, jeduje sa... núti ho opustiť izbu, všade ho hanobí ako zlého človeka, zlodēja a zanesie svoju sťažnosť všetkým ľuďom, ktorí ho poznajú a udržiujú s ním vzťahy... všade ho obviňuje z krádeže. Dokonca žiadal o vydanie varovania.*” (Abelly, I. kniha, 5. kap., s. 22).

Toto varovanie bolo verejné obvinenie, čítané z kazateľnice na všetkých omšiach, tri nedele po sebe vo farnosti dotyčnej osoby. Predstavme si kňaza, almužníka kráľovnej, podriadeného takému pokoreniu. Predstavme si Vincenta de Paul, ktorý si myslel, že nastúpil šťastnú fázu svojej existencie a uvažoval o skorom návrate do rodného kraja. Nadväzoval vplyvné známosti, uzatváral dobré záležitosti (okrem iných, nadobudnutie opátstva svätého Leonarda).... A hľa, náhle je diskreditovaný pred všetkými svojimi priateľmi a známymi a pranierovaný z kazateľnice! *“Vidíte, Boh chce niekedy skúšať osoby...”*, takto interpretoval Vincent udalosť štyridsaťšesť rokov po nej: skúška od Boha, ktorá bezpochyby obsahovala dobrú dávku horkosti. Katastrofálne varovanie bezpochyby prinútilo Vincenta k zmene štvrte a farnosti.

V ľudskom napredovaní Vincenta, mladý, skoro nevzdelaný sedliak, ponechaný na seba, za necelých pätnásť rokov takto vystupoval po spoločenskom rebríčku, vytvoril si známosti, našiel si dosť stabilné postavenie, pritiahol si imanie, ktoré chcel zúrodniť – aspoň si tak myslel.

Ako dobrodružný syn, ktorý odišiel a zarobil si, už sa mal len vrátiť domov, aby v danom čase zozbieral rentu, pomohol svojej rodine, ktorá prijala riziko jeho odchodu, žil zo slušného benefícia, ktoré by v skutočnosti malo prísť oveľa neskôr. Mal len 29 rokov!

Vincent chcel byť úspešný, a ľudsky povedané, podarilo sa mu to. Napriek niekoľkým neúspechom urobil kariéru!

V duchovnom napredovaní Vincenta de Paul bolo toto obdobie 1595-1610 dôležité, tento ľudský úspech mu dal vedomie o všetkých jeho možnostiach.

Tento úspech mu dal možnosť spoznať svet velikášov, významných ľudí Cirkvi, ľudskej spoločnosti a mien kultúry. Možno tak, ako v rokoch 1605-1607 a 1608-1610 spoznal podsvetie.

To bolo prínosom k jeho poznatkom, ktoré už mal o chudobných a o sedliakoch: aká skúsenosť! A aké pole vedomia, ktoré ho robilo náchylným po ľudskej stránke k pluralizmu a univerzalizmu v jeho vízii a jeho voľbe!

Čím rýchlejšie vystupoval a úspech sa blížil, tým nastávala temnejšia noc a napokon zažiarilo rozhodujúce svetlo. Tak to bolo i s izraelským ľudom, keď vychádzal z egyptského otroctva, keď zažil veľkonočnú Paschu, babilonské zajatie a oslobodenie chudobných Jahveho.

Nadväznosť medzi druhou, tretou a štvrtou etapou tvorí dialektiku mimoriadne dynamického obrátenia. Pokúsme sa v skratke predstaviť si prechod od prvej k tretej etape - cez druhú etapu. V tejto etape (1595-1610) sa nachádza zakorenená celá časť dynamiky a univerzalizmu, ktoré mal Vincent de Paul.

III. 1610-1617: NOC

Vieme, že noc bola časťou skúsenosti mnohých mystikov a veľkých svätých a zakusuje ju aj väčšina ľudí v rôznych stupňoch. Dospelý vek vedie každého k zakúšaniam (vnímaniu) a potom k prijatiu svojich obmedzení. A často práve na rovne vnímania sa nachádza noc. Je to dojem neúspechu, ktorý je výsledkom rozdielu medzi túžbami a možnosťami, medzi plánmi a realitou.

Zdá sa, že u Vincenta de Paul sa to už začalo v rokoch 1608-1609, keď zakusoval chudobu na predmestí svätého Germána, a zvlášť záležitosť s krádežou, ktorú sme opísali vyššie. Po tejto ľudskej dráme sa pred ním zatvorili dvere, rodáci z Gaskonska sa od neho vzdialili a v Paríži sa ocitol sám. Bezpochyby v tom čase sa usiloval priblížiť ku kňazovi Bérulovi.

Hovorili sme o jeho chvíľkovom povolaní k oratoriánom: koncom roku 1611 Vincent vstupuje do Oratória, kde Bérulle zhromaždil svojich prvých nasledovníkov. Abelly prináša detail o tomto povolaní: Vincent vstúpil k oratoriánom „*nie preto, aby bol pripočítaný do ich svätej Spoločnosti, pretože sám vyhlasoval odvtedy, že nikdy nemal tento úmysel... ale (len), aby bol tak trochu chránený*“ (Abelly, I. kniha, V. kapitola, s. 24).

Bez ohľadu na motivácie Vincenta de Paul nemáme problém chápať jeho potrebu cítiť sa tak trochu v bezpečí. Tak isto chápeme, že jeho povolanie bolo dočasné, ak vieme, že Bérulle bol schopný napísať štyridsať kapitol o živote Ježiša v lone jeho Matky a ak následne čítame, čo Vincent

napísal o láske k Bohu! (Coste XI, 40-41) „*Milujme Boha, drahí bratia, milujme Boha, ale nech je to námahou našich ramien a v pote našich tvári*“. Chápeme, že Vincent de Paul nepokračoval v bérullovskej skúsenosti, dokonca ona vytvorila medzi týmito dvomi mužmi isté napätie (Coste II, 417).

Bolo by zaujímavé hovoriť tu o vzťahoch, ktoré sa neskoršie vytvorili medzi sv. Vincentom a tým, čo nazývame Francúzskou duchovnou školou. Vincent bol žiakom v tejto škole, to je isté,... možnože zlým žiakom, ale v každom prípade veľmi osobným, geniálnym, keby sme mysleli len na všetky veľké idey, ktoré sa usiloval premeniť na skutky a službu chudobným, ktorú rozvinul v oblasti, dnes ju nazývame kristocentrickú. V oblasti viery a vôbec náboženstva, **Francúzska duchovná škola** má veľkú zásluhu na tom, že znovu zaviedla Krista do centra všetkého. Vincent zase zaviedol toto centrum medzi ľudí, až do osoby chudobného: „*V osobe chudobných slúžite Ježišovi Kristovi. Je to také pravdivé ako to, že sme tu*“ (Coste IX, 252). Ale poďme ďalej!

V novembri 1611 bol teda Vincent de Paul „v bezpečí“ u oratoriánov a asi sa mu tu zle dýchlo... A tak keď sa farár v Clichy /kliši/, František Bourgoing /burguën/ rozhodol vstúpiť do Oratória, Vincent sa nedal dvakrát núkať, aby odišiel z Oratória a prevzal farnosť v Clichy (viď. Veľký svätý veľkého storočia - *Le grand saint du grand siècle*, Coste I, 73).

A tak zakúsil prechodnú, polročnú duchovnú skúsenosť. Táto skúsenosť ho však najviac poznačila a bola mu najužitočnejšia v temných či šedivých rokoch.

Vincent bol v tom čase už dvanásťročným kňazom a ešte vôbec nebol zapojený do pastoračnej situácie. Internát v Buzet mal za cieľ len mu uľahčiť závere mesiacov. Ale z psychologického hľadiska obdobie neúspechu alebo pochybnosti je užitočnejšie a spásanosnejšie ako úspech. Práve šestnásť mesiacov v Clichy Vincent takto hodnotil (vtedy to bolo pre neho dôležité!). Bol to skutočný úspech. Ozveny, ktoré nám zanechal o tom, sú nadšené a tým viac pozoruhodnejšie v tejto etape.

Bolo to zamilovanie. „*Bol som dedinským farárom, chudobným farárom. Mal som však veľmi dobrých farníkov, neobyčajne poslušných v plnení toho, čo som im odporúčal. Keď som im napríklad povedal, aby prišli na spoveď v prvú nedeľu mesiaca, nikdy nechýbali. Prichádzali, spovedali sa a ja som zo dňa na deň pozoroval úžitok, ktorý z toho mali ich duše. Spôsobili mi to toľko útechy a bol som taký spokojný, že som si povedal: „Bože môj, aký*

si šťastný, že máš taký dobrý ľud!“ A dodával som: Myslím, že ani sám pápež nie je taký šťastný, ako je farár prostred svojho ľudu s takým srdcom.“ Istého dňa sa ma kardinál de Retz spýtal: „Ako sa máte?“ Vtedy som povedal: „Eminencia, som taký spokojný, že to nedokážem ani vyjadriť.“ „A prečo?“ spýtal sa kardinál. „Pretože mám taký dobrý ľud, taký poslušný vo všetkom, čo im odporúčam, že si myslím, že ani Svätý Otec, ani Vy, Vaša Eminencia, nie ste takí šťastní ako ja.“ (Coste IX, 646)

„Uprostred svojho ľudu“... Vincent sa cíti šťastný a ako doma.

Ale napriek tomu neopúšťa ho úplne starosť o spoločenský postup. Ponecháva si benefícium z farnosti v Clichy a prijíma nový návrh odovzdaný cez Petra Bérulla: miesto domáceho učiteľa v rodine Gondiovej, jednej z najvýznamnejších rodín kráľovstva. Vskutku, nepožíva skutočnú radosť u veľikášov tým viac, že čoskoro je vystavený duchovným útokom veľmi škrupulózneho osoby, ktorú duchovne vedie, a to pani Gondiovej.

Od roku 1614 zakusuje veľmi dlhé obdobie pokušania vo viere, počas ktorého sa púšťa do čítania Pravidla dokonalosti od Benedikta z Canfielda. Má čas a neponáhľa sa s týmto čítaním, pretože v roku 1615 vážne ochorie, čo mu zanechá následky na nohách a bude na ne trpieť celý svoj život. Bezpochyby kvôli tomuto oslabenému zdravotnému stavu sa stáva pokladníkom a kanonikom kapituly v Ecouis /ékui/ v diecéze Rouen /ruã/ a to vďaka pánovi de Gondi, pobočníka tohto benefícia. Delegoval zmocnenca, aby sa 27. mája namiesto neho ujal tohto benefícia. Je pravdepodobné, že Vincent de Paul nezostal dlho kanonikom v Ecouis. 29. októbra 1616 zanecháva i opátstvo svätého Leonarda de Chaume, ktoré vlastnil už päť rokov. Benefícia (výsady a príjmy), ktoré tak úporne hľadal, ho viac zaťažovali a postupne lepšie chápal dôležitosť povinností týchto výsad a nutnosť bývať na tom mieste benefícia. Ponechal si Clichy, dosť blízke na to, aby sa mohol ešte starať o svoje ovečky.

Keby sme sa len tak „letecky“ pozreli na obdobie 1610 – 1617, videli by sme, že sa odohralo v zubatej forme (čo predstavuje bežnú krivku v obdobiach krízy) a skôr v temnom ovzduší.

Čo sa týka kňazskej služby, Vincent nevyskúšal všetky druhy služby, ale aspoň sa zaujímal o mnohé veci, ako napríklad slušné benefícium a v prvom rade návrat do rodného kraja, potom duchovná správa

„almužníka“ na dvore kráľovnej Margot, pobyt v Oratóriu, farnosť v Clichy, miesto domáceho učiteľa u Gondiovcov – ako keby nevedel, čo má robiť so svojím životom!

Po morálnej stránke sa zdá, že sa ukázal skôr nerozvážnym: napríklad zbvavil sa dôležitého dedičstva, hoci inde kumuloval benefícia (Clichy, sv. Leonard, Ecouis, okrem toho bol domácim učiteľom, čo mu tiež dobre vynášalo).

V oblasti viery zakúsil veľkú radosť v Clichy, ale následne musel čeliť dlhé mesiace neúprosným pokušeniam proti viere.

V oblasti zdravia zakúsil chorobu a zvlášť trpel prudkými bolesťami nôh, hoci mal len 34 rokov; v určitých chvíľach sa musel cítiť veľmi slabý.

Sme teda ďaleko od predchádzajúceho obdobia: mladý, nebojácny a dobrodružný Gaskonec bol vytlačený nabok mužom úzkostlivým, bezmocným, pochybujúcim o sebe samom a dokonca i o Bohu! Nevedel, kam ísť a čo robiť: nastala noc.

A predsa, v jeho živote to bolo bohaté obdobie: okrem biedy – neúspechu, do ktorého sa zakorení jeho viera a dôvera v Boha, Vincent prežil tri skúsenosti – dosiahol tri rozhodujúce zisky.

Opätovný kontakt s chudobnými

Ako almužník kráľovnej bol poverený predovšetkým odovzdávaním almužien, samozrejme chudobným. Kráľovná dávala pravidelne peniaze pre nešťastných chorých charitatívnej nemocnice, kde boli chorí v poľutovaniahodnej situácii, čo zaiste pohlo i Vincentom, keď vieme o jeho záľube, ktorú neskoršie prejavil voči „chudobným chorým“. Dar 15.000 libier, ktoré dostal, mu neumožňoval pomôcť mnohej biede, a to mu možno dalo spoznať rozsah skazy chudoby.

Spoznanie Clichy bola jedinou skutočnou radosťou v týchto siedmich rokoch, jediným pravým svetlom v noci, prvou pastoračnou skúsenosťou kňaza Vincenta de Paul, ktorá znela: kňaz nie je nikde inde šťastnejší ako uprostred svojho ľudu. Táto skúsenosť bola tiež skúsenosťou stretnutia s laikmi. Táto dvojité skúsenosť potvrdená neskoršou skúsenosťou zo Châtillonu /šatijonu/ a obohatená rodinnými spomienkami bude viesť nielen

k zrodu charitatívnych spolkov paní kresťanskej lásky, ale bude tiež základom k sekulárnemu ponímaniu dcér kresťanskej lásky.

Aj skúsenosť duchovného vedenia pani Gondiovej, duše trýznenej, škrupulóznej, upútavajúcej, poznačí veľmi hlboko toto obdobie. Otvorenosť voči chudobným umožní pani Gondiovej nájsť jej duševnú a duchovnú rovnováhu. NOC je teda rozhodujúcim a veľmi plodným obdobím. Duchovná cesta Vincenta de Paul sa stabilizuje. Zdá sa, že je rovnejšia a istejšia, ako by sme si mohli myslieť a ako si to ani on sám nemyslel!

P. Jean MORIN, CM

Sestra Justína Bisqueyburu /biskejbürü/ a Zelený škapuliar

8. septembra 1840

Justína Bisqueyburu /biskejbürü/ postulovala v nemocnici v Pau /po/. 27. novembra 1839, v spoločnosti Dp. Aladela cestovala z Pau do Paríža, aby tu vstúpila do seminára.

Po duchovných cvičeniach v novembri musela Justína čakať na január, aby si vykonala duchovné cvičenia na nasledovný rok.

V exercičnej sále nad kaplnkou bol oltár, na ktorom stála socha Panny Márie. Táto socha bola veľmi známa pre dcéry kresťanskej lásky, dnes ju voláme Panna Mária misijná. V tejto sále sa teda mladá sestra modlila počas svojich ročných duchovných cvičení. Počas nich, 28. januára 1840, sa jej zjavila Panna Mária po prvýkrát.

"Sestra sa modlila, keď sa jej zrazu pred očami objavila Panna Mária. Bola oblečená do dlhých bielych šiat, ktoré jej splývali na bosé nohy, na nich mala prehodený bledomodrý plášť, bola bez závoja, vlasy mala rozpustené na pleciach a v rukách držala svoje srdce, z ktorého vychádzali bohaté lúče. Svojím postojom odrážala vznešenosť a nebeskú krásu. Keď to seminárska sestra videla, zarazila sa od údivu, prenáhle sa vystrašila, až vykrikla."

Bola obdarená tým istým zjavením na konci exercícií a ešte asi štyri či päťkrát počas svojho seminára, na hlavné sviatky Panny Márie.

Až dovtedy považovala túto priazeň za osobnú a mala za cieľ vzrast jej nežnej lásky k Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Ale

nasledujúce obdobie ukázalo, že Boh mal s tým ďalšie plány, ktoré nenechali na seba čakať a prejavili sa.

Pri prijatí habitu /poslanie do misie/, sestra Bisqueyburu bola poslaná do Blangy /blanži/, do kraja Dolnej Seiny, aby tam vyučovala v škole. Krátko po jej príchode, 8. septembra 1840, na sviatok Narodenia Panny Márie, sa jej opäť zjavila Božia Matka počas rozjímania. Pravou rukou si držala srdce, z ktorého vychádzal plameň a v druhej ruke držala istý druh škapuliaru, skôr polovicu škapuliaru. Bol to kúsok zelenej látky obdĺžnikovitého tvaru strednej veľkosti, upevnený na zelenej šnúrke, a tým sa zdal určený na nosenie na krku. Na jednej strane tohto látkového prívesku sa nachádzal obrázok Panny Márie tak, ako sa jej ukázala pri predchádzajúcom zjavení. Na druhej strane bolo znázornené srdce, z ktorého vychádzali plamene žiariace viac ako slnko a priesvitné ako krištál.

Okolo tohto Srdca preniknutého mečom bol nápis v tvare oválu, nad ktorým bol zlatý krížik; nápis bol v tomto znení:

*"Nepoškrvené Srdce Panny Márie, oroduj za nás,
teraz i v hodinu našej smrti."*

Sestra zároveň počula vnútorný hlas, ktorým jej bol vysvetlený zmysel videnia. Pochopila, že tento obraz mal prostredníctvom dcér kresťanskej lásky prispieť k obráteniu duší, zvlášť neveriacich, a pomôcť im pripraviť ich na dobrú smrť. Taktiež pochopila, že je potrebné, aby sa škapuliar dal zhotoviť čo najskôr a s dôverou ho rozdávať.

Listom z 8. októbra 1840 sa o tejto novej milosti sestra zverila len sestre Buchepot /büšpo/. To isté zjavenie sa opakovalo ešte 15. augusta a 13. septembra 1841. Sestra Buchepot informovala Dp. Aladela. 16. septembra dostal túto dôvernú správu, ale buď jej nepripisoval dosť veľkú dôležitosť, alebo považoval za rozumné byť trepezlivým a preskúmať, či tieto nadprirodzené prejavy pochádzajú od

Boha. Zdalo sa, že sa aktívne nezaujímal ani o zhotovenie, ani o rozšírenie škapuliara.

Panna Mária sa na to sťažovala sestre pri ďalšom zjavení počas ranného rozjímania 3. mája 1842, v deň, kedy mohli pristúpiť k sv. prijímaniu.

Sestra Bisqueyburu opisuje svoju víziu sestry Buchepot v liste z 20. mája 1842: *«... zdalo sa mi, že som počula hlas, ktorý mi hovoril, že nie je spokojná s tým, že sa oddáva zhotovenie škapuliarov. Bola taká krásna!... Sľúbila som jej, že Vám to poviem a Dp. Aladelovi, aby ste obaja dobre preskúmali, či je to jeho svätá vôľa a zároveň, aby som Vám poprosila, aby ste sa o to čo najskôr postarali...»*

Po viacerých vzájomných listoch týkajúcich sa zhotovenia škapuliara, bol **napokon zhotovený len v malom množstve a rozdávali ho s malou dôverou**. Aj výsledky neboli príliš uspokojivé.

Panna Mária viackrát prejavila pre to svoju nespokojnosť počas roku 1846.

V júli 1846 sestra Bisqueyburu napísala jeden list sestre Buchepot: *«Zdá sa mi, že som videla, áno, videla som, som si istá. Je absolútne potrebné, aby sa Dp. Aladel postaral o škapuliar, aby ho šíril s dôverou... Prosím ho o milosť, aby to nerobil kvôli mne, ale prosím ho o to v Máriinom mene, aby to urobil kvôli tým úbohým dušiam, ktoré zomierajú bez poznania pravej viery. Áno, ak ho budeme dávať s dôverou, veľa ľudí sa obráti.»*

Zjavenia z roku 1846 boli príznačné tým, že z rúk Panny Márie vychádzali lúče. Sestra o tom napísala svojej bývalej direktorke v liste napísanom vo Versailles /versaj/ dňa 10. augusta 1846:

«... Zabudla som Vám povedať, že sa ma (P. Aladel) opýtal, či škapuliar (taký, aký bol zhotovený podľa obrázkov pána Letaille /l'taj/) bol presne taký, aký som videla. Povedala som mu, že áno, myslela som si. Ale možno som to povedala príliš naľahko, pretože ak si dobre

pamätám, zdá sa mi, že na škapuliari neboli lúče vychádzajúce z rúk Panny Márie, ktoré by padali až k okraju jej šiat. A predsa, zdá sa mi, že som ju videla takto pri poslednom zjavení. Zdá sa mi, chápete dobre, pretože mám sklon dívať sa na toto ako na ilúziu diabla, ktorý možnože si tým slúži, aby ma zatratil, keď mi nahovára veci, ktoré nie sú. Ale povedala som Vám, že Vám budem hovoriť všetko. Chcem dodržať slovo.»

Požiadala ju, aby jej poslali obrázok škapuliara, na ktorom ceruzkou poznačila lúče tak, ako ich videla pri poslednom zjavení.

Nepovažovali však za potrebné prerobiť rytinu, ktorá zostala bez lúčov mysliac si, že toto opomenutie detailu nezabráni, aby škapuliar podstatne zodpovedal na pranie Panny Márie.

Aké podmienky sa vyžadovali, aby sa používanie škapuliaru stalo účinné?

Ako odpoveď na otázku sa ukázal len jeden prostriedok, a to, že sestra prosila Pannu Máriu, aby jej odpovedala:

«Poslúchnem, napísala svojej bývalej direktorke, ale ťažko. Necítim sa príliš schopná niečo sa pýtať. Som v takom smutnom položení!»

8. septembra 1846 sa jej Panna Mária ešte raz zjavila s rukami zaplavenými lúčmi; tu je v skratke odpoveď: "Tento škapuliar nie je ako iné škapuliare odevom združenia, ale jednoduchý obojstranný zbožný obrázok prilepený na kúsok látky a zavesený na šnúrke, akoby to bola medaila. Nie je potrebná zvláštna formula na jeho požehnanie, a nesmie sa nanucovať. Stačí, keď škapuliar požehná kňaz a keď osoba, neveriaci alebo hriešnik, u ktorého chceme, aby škapuliar účinkoval, ho nosil. Môžeme mu ho dať aj bez jeho vedomia do jeho odevu, posteľe alebo izby.

Čo sa týka modlitieb, ktoré treba sa modliť, je len jedna, ktorú sa treba modliť každý deň. Tvorí oválny nápis, ktorý je na škapuliari uvedený okolo presväteho Srdca:

*«Nepoškrvnené Srdce Panny Márie, oroduj za nás
teraz i v hodinu našej smrti.»*

Ak sa ju nemodlí osoba, ktorej bol škapuliar daný, má sa ju namiesto nej modliť osoba, ktorá jej ju dala.

Tento škapuliar sa môže používať vo Francúzsku ako i v cudzine. Najväčšie milosti sú spojené s jeho nosením, ale tieto milosti viac menej veľké podľa stupňa dôvery, ktorý mu pripisujeme. To predstavovali lúče viac-menej veľké, ktoré vychádzali z rúk Panny Márie.“

Bola táto úcta schválená Cirkvou?

Pius IX. dal schválenie zhotovovať škapuliar a moc šíriť ho: *"K tomu dávam úplné schválenie. Napíšte týmto sestram, že povoľujem jeho zhotovovanie a šírenie"*. Pius IX. mal Zelený škapuliar vedľa Zázračnej medaily na svojom pracovnom stole.

Podľa vtedajšieho Kánonického práva, generálny predstavený mal dať dovoľenie, čo urobil otec Fiat 8. júla 1911.

- Výňatok z knihy P. Mott, CM ⁽¹⁾
December 2006

Poznámka

1 Uvedený text bol vybraný z knižky Mária–Eduarda Motta, kňaza Misijnej spoločnosti, ktorú napísal v r. 1923 podľa údajov sestry Buchepot, bývalej direktorky seminára a podľa niekoľkých rukopisných poznámok otca Aladela.

**Pane,
ďakujem ti, že mi dôveruješ.**

**Dnes sa chcem dívať na spolusestry
očami plnými lásky.
Chcem byť trpezlivou, chápravou a prívetivou.**

**Vidieť ponad zovňajšok
moje spolusestry tak, ako ich vidíš ty,
a tým vidieť na každej len dobro.**

**Zatvor mi oči pred každou klebetou,
uchráň môj jazyk od každej zaujatosti,
nech v mojej mysli zostanú len myšlienky,
ktoré žehnajú.**

**V komunite chcem budovať sesterské spoločenstvo
a so spolusestrami hľadať tvoju vôľu.**

**A keď nastanú ťažké situácie,
nedovoľ, aby som sa uzavrela do seba.
Pomôž mi prekonať pochybnosti alebo skúšky
a osvieť ma v temných situáciách.**

**Pane,
podľa príkladu Márie, „milostiplnej“,
nauč ma prijímať každý deň tvoju milosť,
aby som milovala ako ty.**

Jedna sestra služobnica z Chile

OBSAH

Duchovný život

- 226 List k 15. augustu 2013
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 230 Medzinárodné exercície pre sr. služobnice, Materský dom, máj 2013
Miesto pri Ježišových nohách: „Viera: služba mysle, srdca a vôle“
P. Patrick Griffin, generálny direktor
- 243 Pri príležitosti 50. výročia od Druhého vatikánskeho koncilu
Z dokumentov 2. VK a učenia Pavla VI. a Jána Pavla II.
„Mária v živote a poslaní Cirkvi“
Sr. Anna Prévost, dkl

Súčasný výzvy

- 261 Provincia Pamplona: Škola Panny Márie Karmelskej a sv. Jozefa v Zaragoze
Sr. Mária Carmen Saz, dkl

Aktuality z provincií

Návšteva predstavených

- 268 Sr. Evelyne Franc a sr. Žofia Daniščáková, gen. radkyňa,
Návšteva Slovinskej provincie a Albánskej oblasti
Sr. Cveta Jost a sr. Donata Bardhaj, dkl

Svedectvo sestier

- 272 Filipínska provincia:
Cesta k chudobným po katastrofe uragánu v Davao
Skupina dcér kresťanskej lásky, dobrovoľníčok v Cateel
- 275 Belgická provincia:
Z príležitosti 25 rokov existencie skupiny „Vincentský zdroj“
„Zrnko, ktoré vyklíčilo!“
Sr. Gilberte Haesendonck, dkl

Dejiny Spoločnosti

Pramene a aktuality

- 278 Duchovná skúsenosť sv. Vincenta
P. Ján Morin, CM
- 292 Sr. Justína Bisqueyburu a Zelený škapuliar
Výňatok z knihy P. Mott, CM